

Evangelium od Marty

**Zapsala Anna Zubkova
Redigoval Vladimir Antonov**

**Z ruského originálu přeložila
Jiřina Broučková**

**Toto Evangelium vypráví Marta — jedna z těch
Učedníků Ježíše Krista, Kteří dosáhli Božskosti.**

Obsah

<i>Kapitola 1. První setkání s Ježíšem .....</i>	<i>4</i>
<i>Kapitola 2. Starost o "pozemské" — nebo usilování k Božskému .....</i>	<i>15</i>
<i>Kapitola 3. Uzdravení duší i těl .....</i>	<i>26</i>
<i>Kapitola 4. Vzkříšení Lazara.....</i>	<i>39</i>
<i>Kapitola 5. O duchovní práci a vnitřním tichu .....</i>	<i>47</i>
<i>Kapitola 6. Poprvé na cestě s Ježíšem .....</i>	<i>60</i>
<i>Kapitola 7. Je třeba v sobě pěstovat lásku a čistotu! ..</i>	<i>68</i>
<i>Kapitola 8. Ondřejovy lekce .....</i>	<i>82</i>
<i>Kapitola 9. Ukřížování a Vzkříšení Ježíše .....</i>	<i>92</i>
<i>Kapitola 10. Martiny Rady a Ponaučení .....</i>	<i>103</i>

Ježíš: "Jak jen bych chtěl naučit každého z lidí poznávat Nebeského Otce — svým otevřeným milujícím srdcem!"

Kapitola 1.

První setkání s Ježíšem

Skoro dva tisíce let jsem já, Marta, toužila povědět lidem o tom, čeho jsem byla svědkem, když se Ježíš vtělil na Zemi. Za života v těle jsem tehdy nestačila svoje Evangelium zapsat. Avšak teď se mi taková možnost naskytla.

... Poprvé jsem Ježíše uviděla, když moji mladší sestru Marii obvinili ze smilnění a chtěli ji ukamenovat, a On ji zachránil.

Tehdy jsem v Ježíšovi viděla jen člověka: trochu divného, ne takového, jako všichni ostatní, a — moudrého.

Avšak Jeho úplná Velikost se přede mnou začala odhalovat až postupně.

... Rodina, ve které jsem se narodila a vyrůstala, byla vážená. Rodiče nás vychovávali v přísnosti těch pravidel a obřadů, které byly tehdy v Judeji obvyklé.

Byli jsme tři sourozenci: můj starší bratr Lazar, já a mladší sestra Marie.

Všichni Židé byli v té době přesvědčeni, že jsme "Bohem vyvolený národ" a brzy se u nás zjeví Mesiáš — Veliký Spasitel, shůry seslaný Král. On přijde pouze k nám: k synům a dcerám Izraele. On nás — osvobodí! On bude Král — duchovní, moudrý! A šťastni

budou všichni ti, kdo "správně" věří, bezchybně provádějí obřady a dodržují židovský zákon, zapsaný ve starých písmech.

... Avšak ve skutečnosti všechno proběhlo právě naopak: Mesiáš přišel, ale poznali Ho jen nemnozí...

... Ježíšovo Učení znepokojilo a vylekalo žrece! Zázraky, které Bůh konal Jeho prostřednictvím, žrecové nezřídka nazývali podvodem. Stávalo se, že v synagogách mluvili o tom, že Ježíš přikazuje zdravým lidem, aby předstírali, že jsou nemocní, aby potom mohli být před očima davů jakoby uzdraveni... A že proto žádné zázraky, kde slepí začínají vidět a chromí vstávají a chodí, neexistují...

Nebo o Něm ještě říkali, že uzdravuje "silou nečistou"...

A že "dodržování soboty" porušuje speciálně proto, aby rozvracel národ!

O Ježíšovi v té době kolovala spousta nejrůznějších klepů.

A proto Ho mnozí chtěli uvidět a uslyšet jen ze zvědavosti. A jiní se zase chtěli jen vyléčit ze svých nemocí...

Ale byli i ti, kteří v Ježíšových řečech uslyšeli Poselství od Boha — pro všechny lidi i pro sebe osobně! Oni přijali to, čemu On učil! A oni se u Něho učili.

... V té době byli naši rodiče už dávno mrtví. Hlavou rodiny byl Lazar a já jsem se starala o domácnost. A Marie... — ta byla tehdy ještě velmi mladá a lehkomyšlná!...

Zamilovala se do ženatého muže... A navzdory tomu, že jsme jí to oba, Lazar i já, vytýkali, že jsme jí

za to spílali a zakazovali jí to, přesto se s tím člověkem tajně stýkala.

* * *

Ten den jsem byla vyčerpaná úzkostí: Marie nebyla celou noc doma, začal už den, ale ona se stále nevracela!

A náhle, venku, nedaleko od našeho domu, se začal shromažďovat dav a začaly se k nám donášet rozhněvané výkřiky.

Úzkostí jsem to nevydržela a vyběhla z domu, uviděla jsem, co se venku děje — a zavolala na bratra:

— Lazare, pojd' honem sem, podívej se: vždyť tamhle je naše sestra! Všichni ti lidé se tam nashromáždili kolem Marie! Zdá se, že ji chtějí ukamenovat jako usvědčenou nevěstku. Rvou jí vlasy a šaty!...

Ó, udělej něco! Rychle tam běžme! Zastav je! I když je lehkomyšlná a hříšná, ale něco takového — to je až příliš! Oni ji teď hned zabijí. Pojd'me honem!

Podívej! Tam, vedle ní, se objevil nějaký člověk... Zadržel dav — a lidé se rozcházejí... A Marie — pláče u jeho nohou...

... Tak jsem poprvé uviděla Ježíše. Všechno se to událo dost daleko, a já jsem nemohla slyšet Jeho slova. Ale dav, kypící zlostí, naráz umkl — jako by náhle, v několika okamžicích, rázem zázračně skončila bouře na moři.

Ježíš zakryl Marii Svým tělem a začal mluvit.

Byl oblečený ve světlém prostém oděvu, všechny Jeho pohyby byly měkké a plynulé. Jeho mírně zvlňené vlasy pod ramena tak nějak zvláštně zářily na slunci, celá Jeho postava vyzařovala něžný

klid. To jsem pocítovala už tehdy, hned od prvního pohledu, ačkoliv jsem pochopitelně, ještě vůbec nechápala příčiny Jeho působení na duše těch lidí, kteří byli vedle Něho.

... On pomohl Marii zvednout se ze země.

Dav se rozešel.

Ježíš, něžně objímající plačící Marii kolem ramen, a Jeho učedníci se vydali naším směrem.

My, Lazar a já, jsme jim zamířili naproti.

Lazar řekl:

— Děkuji Ti! Zachránil jsi naši sestru! Pojd' k nám domů! Budeš naším vítaným hostem! A našim srdcím budeš vždy drahý! Vejdi!

— Já nejsem sám: tihle lidé jsou Moji přátelé, oni jdou se Mnou!

— Rádi přivítáme vás všechny! Dveře našeho domu pro vás budou vždy otevřeny! Pojd'me rychleji, aby se ještě nevrátili ti nenávistníci!

— Nevrátí se: oni teď mají o čem přemýšlet!...

Právě teď v sobě spatřili hříchy! A nyní přišel jejich čas, aby ty neřesti ze sebe odstraňovali, a ne zbrkle v hněvu odsuzovali hříchy druhých lidí, a sebe přitom považovali za spravedlivé!

... Ježíš, starostlivě podpírající Marii, která se po tom, co prožila, sotva držela na nohách, vstoupil za Lazarem do domu. Za nimi vešli Jeho učedníci.

Já jsem je následovala, stále ještě plná prožitků z toho, co se událo.

Lazar se zeptal:

— Jaké je tvoje jméno, můj ctěný hoste?

— Ježíš.

— Tak to Ty jsi ten Učitel, Jehož si vyslechnout pospíchá lid?

— Nemůžeš hned pochopit, kdo Já jsem... Ale, jestli chceš, něco ti o tom povím už teď.

... Lazar odvedl hosty do pokoje. Já jsem přinesla pohoštění.

Ježíš začal mluvit o očištění duší.

A Marie seděla na podlaze schoulená u Jeho nohou a rukama si zakrývala obličej, mokrý od slz.

Mariiny slzy kanuly na Ježíšovy nohy. Ona je setřela svými překrásnými hustými vlasy...

Ježíš se laskavě dotkl Mariiny hlavy a něžně ji pohladil. Potom se opět obrátil ke všem shromážděným a pokračoval v hovoru o opravdovém pokání a očištění duše:

— Právě tyhle slzy lítosti jsou tak drahocenné! Jsou dražší než nejlepší parfémy a vonné oleje!

Ale, pochopitelně, ne slzy samy, ale jmenovitě lítost — je to, co je zapotřebí, aby se před Bohem obnažila duše a osvobodila se od neřestí!

Právě očištění duše je nezbytné k tomu — aby se člověk naučil vidět, slyšet a chápat Boha!

O tom učil národ Jan.

Lazare, ty jsi slyšel kázání Proroka Jana, Kterého lid nazval "Křtitelem"?

— Ne... Neměl jsem příležitost.

— Jan mluvil o tom, — že se čas přiblížil! A — že ten, kdo si neočistil duši, nedokáže poznat Mesiáše a přijmout Ho! A — že se Boží Blahodat' nedotkne všech těch, kdo se zatvrdili v neřestech a hříších, kdo považují za spravedlivé jen sebe, a proto se vyhýbají očištění duší od neřestí. Oni zůstanou hluší k Pravdě! Jejich duchovní oči budou slepé, a oni neuvidí Světlo!

Mesiáš přijde a vybere jen ty, kdo připravili svoje nádoby duší: vylili z nich špínu a omyli je čistými

vodami lítosti! A pak v těch duších *Křtící Ohněm* zažehne *Plamen Božské Lásky!*

Jan říkal, že lidi připravuje k přijetí *Božského Světla* — prostřednictvím směřování k Bohu v srdcích a úmyslech, a také prostřednictvím očištění pokáním. Poněvadž ani Mesiáš nemůže spasit toho, kdo sám neusiluje o osvobození sebe-duše od břemene neřestí!

Jestliže je pro někoho bohatství tohoto světa důležitější, nežli drahocennosti duchovního života, pak se takovým lidem bude dokonce i Bůh, přišlý na Zem v těle, zdát jen divným člověkem, nebo — ještě hůř — pokušitelem, odvádějícím lidi od dogmat víry předků!

Mesiáš-Spasitel může lidem jen ukazovat Cestu ke spáse a představovat pro ně vzor Čistoty a Světla. A také jim bude vyprávět o tom, jak dosáhnout života v Harmonii a Sjednocení s Otcem Nebeským.

Mesiáš-Spasitel nabízí Svoji pomoc jen těm, kteří se mohou a chtějí přiblížit k Bohu kvalitou duše. Nebude nikoho jakkoliv "spásat" před jejich vlastními osudy, které si sami vytvořili!

— Takže, ty jsi Spasitel? — zeptal se šokovaný Lazar.

— To jsi řekl ty... Nespěchej, vyslechni Mě! A dívej se na činy, které se konají skrze Mě! Ty sám pochopíš, pokud budeš chtít, kdo Já jsem...

— Ale co mám udělat, abych si nyní očistil duši? Pověz!

— Odpust' svojí sestře Marii! Poněvadž ona už nemá žádnou vinu! Ona pochopila, co bylo špatného v jejích myšlenkách a skutcích, litovala toho a zamířila k čistému životu!

Její pokání je upřímné! A proto jí Bůh odpouští!

... Ježíš se na mě podíval nějak zvláště, jako by viděl, jaká spousta křivd a nevole k Marii se ve mně za ten dlouhý čas nahromadila. Řekl:

— Ty také, Marie, jí odpusť!

Vždyť ona — toužila po lásce a hledala ji! Proto opovrhla tou morálkou, co je tu zavedena, a způsobila vám tolik starostí.

Odpusťte jí — a víc už nevzpomínejte na tu Marii bývalou, která, podle vašeho mínění, byla hříšná! Právě tak se přiblížíte k vlastnímu očišťení, když zbavíte své duše nečistoty odsuzování!

... Lazar namítl:

— Ale vždyť ona zostudila naši rodinu! Všichni lidé kolem už nyní vědí o jejích hříších! Ona si zasluhuje trest, a ne odpuštění!

— Co ty víš o *ostudě*, Lazare? To je přece především jen odsuzování ze strany lidí! Nebo také ostudou nazývají sebemrškačství před vlastním svědomím: kdy se člověk stydí sám před sebou.

Ale takové odsuzování může být lživé!

Mně je také předpovězen soud a "ostuda"... A později — za to samé — oslavování v příštích stáletích. Na tu "ostudu" potom budou vzpomínat — jako na velikou "Slávu Ježíše Krista"...

Mnohem lepší, než odsuzovat druhé, je očišťovat a přeměňovat sama sebe jako duši!

Je zapotřebí pěstovat v sobě lásku! Ona se zpočátku rodí a začíná růst — jako něžný kvítek — v duchovním srdci člověka. A později se stále více rozšiřuje!

Bůh na každém člověku vidí nejen to vnější, ale také zná všechno to, co má duše uvnitř! To, co je skryto před lidskými pohledy, je Bohu vždy zjevné!

... Ježíš pokračoval, obraceje se ke všem učedníkům:

— Veliká síla je v lásce-odpuštění! Pochopte, přátelé, jak je to důležité!

Odpuštění je pro duši lék!

Tomu, kdo odpuštění dává — to pomůže dokonce více, nežli tomu, komu on nebo ona odpouští!

Umění odpouštět by mohlo velice mnoho změnit v lidských osudech!

Umění odpouštět je velice důležitá součást umění milovat!

Když nevzpomínáme ve zlém na kajícího se člověka, nezadržujeme ho v jeho minulosti našimi vlastními "těžkými" myšlenkami o něm! Tak mu otevíráme příležitost zamířit do čisté budoucnosti! Poněvadž mu pomáháme uvěřit ve své síly a vybudovat si překrásnou budoucnost!

Ale nestačí říci člověku jen slovy — "odpouštím ti", a později, při každé příležitosti, s výčitkami vzpomínat na ty jeho nebo její minulé hříchy...

Nevzpomínat na zlo — to nespočívá jen ve slovech. Ale ve skutečnosti je nutná odpovídající práce na sobě-duši.

Je zapotřebí vymýt celou vzpomínku na křivdu, všechny zbytky svého hněvu! Třebaže jsme i měli pádné důvody k těmto stavům — ale přesto musíme to všechno zanechat v minulosti!

Když ze sebe odstraňujeme těžké vzpomínky, pomyslné výčitky, přání odpovědět osočovateli a odsuzovat ho — očist'ujeme tím vlastní budoucnost, to jest, svůj osud.

Také tím pomáháme i těm, komu odpouštíme, otevíráme kajícníkovi svobodu stát se lepším, přenést se, překonat chyby, snímáme z něho tíhu po-

citu vlastní viny. A pak ať si ten, komu bylo odpuštěno, zvolí sám: zda bude či nebude hřešit dále!

Ano, musíme lidem vysvětlovat: co je čisté a co — hříšné! Ano, je zapotřebí jim otevírat oči na neřesti: aby se člověk, až pochopí a začne litovat, — mohl změnit a víc už nehřešit!

Při tom je důležité nedívat se na provinilého "zvysoka", ale naplňovat svoje myšlenky a slova k němu láskou a starostlivostí: poněvadž my mu přece chceme pomoci!

Ano, musíme umět vidět zlo, ale nesmíme lidi zla nenávidět!

... S údivem jsem poslouchala Ježíšovu řeč.

A vtom se On obrátil konkrétně ke mně a k Lazarovi:

— Marto, Lazare! Zkuste Marii odpustit — úplně, naprosto: aby nezůstal ani stín odsouzení!

Vždyť pro duši není jednoduché žít pod krupobitím obviňování!

Vy jste tak velice chtěli uchránit Marii před těmi kameny, které se lidé na ni chystali házet... Ale obviňování a odsuzování — to jsou přece také — jakési neviditelné kameny, které jsou vrhány na duši!

Umění odpouštět je uzdravující síla, a používáme-li ji s moudrostí, můžeme prokázat velkou pomoc jak sobě, tak i druhým.

Osvojte si toto umění! A pak bude jak váš život, tak i život kolem vás — zářivější a čistější!

* * *

Ježíš a Jeho učedníci přenocovali v našem domě.

A příští den časně ráno se Marie obrátila ke mně a k Lazarovi s prosbou:

— Já musím odejít s Ježíšem! On mi to dovolil! Prosim vás, pochopte to a pusťte mě! Já stejně odejdu, i když mi to budete zakazovat! Ale já vás prosím: pusťte mě v klidu!

V Něm je Pravda, v Něm — Bůh sestoupil na Zemi a mluví s lidmi!

On nedovoluje každému s Ním jít. Ale mně to dovolil! Prosim vás: pusťte mě!

Já jsem odpověděla:

— K čemu Mu bude mezi učedníky-muži — děvče? I tak už o Něm říkají hodně špatného! A teď řeknou, že s Ním chodí nevěstka, aby Ho oblažovala...

— On se o takové předsudky nestará! Ano, lidé o druhých často špatně smýšlejí a často o nich i špatně mluví... On to nazývá hříchem před Bohem!

A já sama jsem dosud nebyla lepší...

Ale teď se přede mnou otevřela možnost čistého, zářivého života!

Dříve jsem si myslela, že umím milovat... Ale nebyla to opravdová láska! Vždyť já jsem toužila po lásce *pro sebe*, chtěla jsem být milována! To — *pro sebe* — jsem vyhledávala pozornosti a zbožňování od mužů. To — *pro sebe* — jsem chtěla něžnosti a kochání se mojí krásou!

Ale Ježíš... Ten mě zachránil, mě-zbloudilou ... před špatností ve mně samotné!

Oni na mě chtěli házet kameny, ale On mě přikryl Svým tělem a řekl:

"Vy ji soudíte, ale přitom o ní nic nevíte! Vy soudíte, aniž byste věděli, co je doopravdy hřích, a co — láska!

At' ten, kdo se o sobě domnívá, že sám nemá žádné neřesti a že žije bez hříchů, — ten at' první hodí kámen zloby!"

A dav utichl. A On pokračoval:

"Nesud'te — a nebudete souzeni! Odpouštějte — a Bůh odpustí vám!"

Potom se něžně dotkl mých vlasů...

Řekl: "Hvězdičko jasná! Nehřeš ještě více tím, že se budeš považovat za hříšnici!"

On Sám — vyzařuje takové Světlo, Takový Klid!

On Sám je nezměrná Láska!

Namítla jsem sestře:

— Marie, ty jsi se jen znovu zamilovala! On se tě zastal před davem — a ty jsi už opět zamilovaná!

— Není to tak! Všechno dřívější, co jsem nazývala láskou, se nepočítá! Já jsem dříve pravou lásku neznala! To není možné sdělit slovy...

— A čím pro Něho budeš?

— Učednicí... A budu se učit *opravdovému životu!*

... V té chvíli vešel do místnosti Ježíš, přistoupil k Marii, objal ji a obrátil se k nám:

— Prosím vás: pust'te ji se Mnou! Teď se rozhoduje její osud!

— Ale co řeknou lidé, když mezi Tvými učedníky bude žít žena, sama — mezi muži?

Neboj se, Marto! Uplynou staletí — a lidé začnou říkat, že mezi mými důstojnými učedníky byla i žena, jménem Marie!

* * *

Marie odešla s Ježíšem. Já a můj bratr Lazar jsme ji, třebaže neochotně, ale přece jen, pustili. A

ona se od té doby od Ježíše neodloučila téměř nikdy. Stala se Jeho nejbližší společnicí a učednicí.

Ale já... jsem měla ještě dlouho k přímému učednictví daleko. Až později přišel i můj čas poznávat *Hluboké Pravdy* přímo. Avšak k tomu jsem musela nejdříve dospět, mnohé si ještě uvědomit, a také se zbavit spousty nepěkných vlastností duše...

Kapitola 2.

Starost o "pozemské" — nebo usilování k Božskému

Bez Marie náš velký dům jako by osiřel! Ukázalo se, že jsem si dříve neuvědomovala význam její přítomnosti s námi: její radosti a něžných úsměvů, naplňujících můj i Lazarův život!

Od dětství jsem byla zvyklá se o ni starat. Ale také jsem jako starší považovala za svoji povinnost ji neustále vychovávat, poučovat a opravovat; domnívala jsem se, že nám dělá jen problémy a připravuje nás o klid! A teď jsem najednou pochopila, jak velice mi chybí!

... Na Ježíše jsem také často vzpomínala...

Nechápavě a se stále vzrůstajícím zájmem jsem poslouchala lidi, kteří o Něm mluvili, když jsem šla pro něco na tržiště. Slyšela jsem, jak vyprávěli o tom, jak On uzdravil slepého a jak vyléčil dítě, v jehož záchranu už nevěřili. Nebo, že nasytil celý dav lidí, když měl všeho všudy sedm chlebů. Ale On je nalámal — a jídlo stačilo pro všechny... Někdo říkal, že to viděl osobně, jiný ale namítal, že jsou to všechno jen fantazie...

Chtělo se mi věřit v pravdivost těch vyprávění, ale zároveň jsem se i bála, abych se nespletla! Vždyť nám přece v naší synagoze neřikali, že přišel Mesiáš — a že všichni musejí následovat to čemu On učí! Úplně tam o Něm mlčeli, jako by vůbec neexistoval! A pokud se na Něho někdo vyptával — odpovídali mu "vyhýbavě", odváděli rozhovor k jinému tématu.

Teď jsem netrpělivě čekala na Ježíšův návrat. Vždyť On, když odcházel, řekl, že spolu s Marií a dalšími učedníky určitě přijdou opět do našeho domu.

* * *

A jak velká byla moje radost, když znovu přišli!
Ale ta radost ve mně se rychle zakalila nečekanou křivdou...

Tentokrát s Ježíšem byli nejen Jeho nejbližší učedníci, ale ještě i několik lidí, které jsem předtím neviděla.

Začala jsem pro všechny připravovat pohoštění. Ale Marie zůstala s Ježíšem a poslouchala Jeho slova...

Spěchala jsem, abych nakrmila hosty, měla jsem s tím spoustu práce. Šla jsem zavolat Marii, aby mi pomohla. Ale Ježíš odpověděl, že Marie si vybrala to bohublé — a že udělala správně...

Já jsem se vrátila do kuchyně, "kypíc" rozhořčením...

Ale vtom vešel Filip — jeden z nejbližších Ježíšových učedníků.

— Dovol ať ti dnes pomůžu, Marto!

— Já jsem se velice podivila:

— Ty? Ty budeš dělat ženskou práci?

— Ale proč by byla jenom ženská? My si každý den na cestě děláme všechno sami: připravujeme jídlo, myjeme nádobí, pereme...

Nehněvej se tak moc na Marii! Brzy o Ježíšovi a svojí sestře sama všechno pochopíš! Ale nyní — prostě uvěř tomu, že je nejlepší postupovat tak, jak v každé konkrétní situaci radí Ježíš. A to — ve všem: jak ve velkém, tak i v malém!

— Ale já nechápu, proč musím já sama připravovat jídlo, a tamhle sedí Marie u Jeho nohou, ani rukou nehne a nespouští z Něho zrak! Ale to, že je tady tolik práce, to ji nezajímá?!

— Uklidni se! Teď my ve dvou rychle zvládneme všechno, co je zapotřebí! Bude to pohoštění jedna báseň! A všechno, co bychom měli uslyšet od Ježíše, nám On určitě řekne! Nepřijdeme o nic, co je pro nás prospěšné a nezbytné vědět!

... Filip se mi hned zalíbil. Tento chlapec s vlnitými vlasy a s jasným zářivým pohledem si mě tak získal, že můj hněv rychle utichl! A Filip velice šikovně dodělával práci v kuchyni!

Brzy jsme už hostům přinášeli mísy s hotovými jídly. Všichni se pustili do jídla.

A po jídle, když si všichni udělali pohodlí, začal Ježíš besedu:

— Přátelé, my všichni jsme dnes poděkovali Bohu za jídlo, které jsme dostali! Ale myslím si, že je důležité poděkovat i těm, kdo je vypěstovali, i těm, kdo je pro nás připravili. Je posvěceno prací dobrých rukou! Vy dva, Marto a Filipe, jste tyto mísy naplnili — svojí péčí!

... Ježíšova pochvala mě tak přivedla do rozpaků, že jsem si zakryla obličej zástěrou... Pochopila jsem, že kdyby nebylo Filipa, urazila bych se na Marii

a dokonce i na Ježíše... A připravovala bych jídlo ve stavu hněvu... Ale vždyť přece, to Filip je hoden pochvaly! Moje zásluha v tom není...

Ale Ježíš mezitím pokračoval:

— Bůh se musí stát pro člověka *velice potřebným*: důležitějším, než blízcí lidé, nežli všechny "pozemské" věci!

Ale usilování k Bohu nenastává u většiny lidí — ihned. A neměli bychom ho požadovat po těch, kdo k takovému stavu ještě nejsou připraveni.

Velice lehké je jenom říkat: "Já — věřím! Já — uctívám Boha!" A velice mnozí lidé to přece právě tak dělají: aby si všichni kolem všimli, jaký jsem "já bohabojný", jak důkladně "dodržuji pravidla", provádím modlitby...

Kolik z nich je schopno všechno tohle neuzitečné "vnější" opustit — a následovat Mne? Není mnoho takových...

Třebaže, pochopitelně, v příslušné době — pro každou správně se rozvíjející duši — přichází podobná etapa, kdy už člověk vši silou, všemi myšlenkami a přáními zamíří jen k Bohu a nic jiného ho už dál nepřitahuje!

Bůh Se otevírá jenom tomu, kdo Ho skutečně hledá: tomu, kdo chce získat Znalosti o Něm a Jeho Lásce! A kdo Ho sám miluje!

Bůh nezjevuje Svoji Přítomnost Ihostejným! Usilování k Němu se musí stát upřímným a trvalým!

Boha nesmí duše potřebovat jako objekt pro rituální uctívání, ale — jako vzduch k dýchání, jako vodu k uhašení žízně, jako jídlo pro hladovějícího! Až potom, kdy se pozornost duše zcela zaměří — od světského a marného — na hledání Boha, jenom pak

je možná hlubinná přeměna duše a jasné vnímání Božského světa!

Toho všeho dosahují rychle — jen nemnozí, to jest, už zralé duše. Ale co mají dělat ti, kdo by chtěli, ale ještě nedokážou právě takhle — celým srdcem, celou duší — zamířit k Otci Nebeskému? "Cožpak pro ně není záchrany?" — mohli byste se Mě zeptat.

Ale vždyť je možný spravedlivý život i v obyčejném dobru: žít v míru s lidmi, se snažením o poznání Svatého, s přáním sloužit druhým — svou prací! To znamená — sloužit jak tím velkým, tak i malým, co konkrétní člověk umí a dokáže v současnosti! A to je vynikající! Tak se v duši postupně rozvíjí láska a šíří starostlivost! A vůbec není neštěstí, že se tyto prosté činy zdají bezvýznamné nezúčastněným lidem!

Sice někdo zatím dokáže jen upéci chléb nebo stlát postele! Ale dělat je to třeba — v *klidu* a v *lásce*! V upřímném sloužení svým bližním se rodí štěstí spravedlivého života. Ačkoliv je třeba zatím jen malé, ale právě v takové oddané práci se získává štěstí velké!

Já teď mluvím o štěstí života s Bohem, které bude umožněno té duši, která se naučí milovat nezištně a silně!

Jestliže člověk duší, naplněnou láskou, zamíří k Bohu — pak se mu otevírají vstříc Objektí Nebeského Otce!

Vyzkoušejte teď, jak se dokážete podívat do hlubiny sebe-duše, kde může být Bůh vždy nalezen!

A odtamtud — z duchovního srdce — se můžeme dívat dopředu, dozadu, i na všechny strany.

Tak tedy — pohled dopředu — a my jakoby "vtékáme" do světa hmoty — abychom ho obdarovali svojí láskou.

Nebo — pohled dozadu a do hloubky prostoru. Tam je Klid a Světlo!

I ty to zkus, Marto!

Tam — *uvnitř* — se otevírá rozlehlý svět Božské Přítomnosti. Tam — vždy přebývá Bůh! On je *blíže*, nežli všichni lidé, kteří nás obklopují. Vždy hned vedle — přímo ve svém duchovním srdci — může člověk nalézt Boha, Který je přítomný v životě každého člověka!

... Já jsem to zkusila — a něco málo z toho se mi podařilo... Jako by se mi trochu pootevřely dveře, za které mě zatím ještě teprve čeká nahlédnout, a později i vejít...

A Ježíš pokračoval:

— To je jednoduchý způsob, jak naučit téměř každého člověka, umějíciho milovat a zaměřeného k Bohu, — začít pociťovat Božskou Přítomnost!

Jmenovitě pohled na opačnou stranu světa předmětů a pozemských událostí, který nás obklopuje — pohled dozadu-do hloubky — tomu pomůže.

Ano, *Božské Hlubiny* jsou i nahoře nad našimi těly, i dole, i na jakékoliv straně. Ale, pokud zaměrujeme pohled duše jmenovitě dozadu-do hloubky, pohodlně se ponořujeme do Království Božího, Které je uvnitř nás! Tak se jakoby otevírají dveře do tohoto Království!

Příčemž ty dveře mohou být otevřeny — jen v srdci rozlehlém a milujícím!

A pak už se můžeme učit darovat svoji lásku a Lásku Boží, které přeplňují rozvinuté duchovní srdce, těm, kdo žijí kolem nás v tomto světě!

Je důležité, aby každý pochopil, jak by měl žít a konat v tomto světě. Vždyť hlavní úkol lidského života spočívá v tom, aby pěstoval lásku! Je to láska k pozemské kráse, ke každému Božímu stvoření, láska k našim lidským druhům, které často bývá velice těžké si zamilovat... Vždyť lidé ve vzájemném kontaktu často projevují svoje neřesti: hněvají se, lžou, opovrhují, chovají se násilně, mluví a přemýšlejí s odsuzováním... A udržovat v duši lásku k takovým lidem a klid — nebývá někdy jednoduché.

Opakuji, že nestačí jen pamatovat na Boha. Ale důležité je naučit se žít s Bohem ve vlastním srdci!

— Ale jak máme rozlišovat: co bude správné dělat, a co dělat nemáme, co se od nás Bohu líbí, a co — ne?

Ježíš odpověděl:

— To hlavní pro spravedlivý život jste si už vy všichni, kteří jste se zde sešli, uvědomili. Je to směřování k Nebeskému Otci!

Ale v tom směřování je důležité se naučit rozlišovat: kde jsou ty "pozemské" záležitosti, které je nutné vykonávat, a kde jsou prázdné a zbytečné touhy a přání, starosti o nepotřebné věci, světská marnost, která je schopna uchvacovat "pozemskými" úspěchy a komplimenty pochval...

Je jen zapotřebí zaměřit trochu životních sil na to, abychom nakrmili těla, abychom si udrželi zdraví k tomu, abychom mohli vykonávat spravedlivou práci pro naše bližní.

Hladová, unavená a nemocná těla ztěžují Cestu poznání a sloužení. Proto se každý musí učit rozlišování důležitého a nedůležitého ve svých činnostech a včasnosti jejich vykonávání.

A ty úkoly, které pro různé lidi stanovuje Bůh, mohou být rozmanité. Pro jednoho člověka už přišel čas opustit všechny materiální připoutanosti a věnovat všechny síly seriózním duchovním praktikám, a pro druhého je vhodné pěstovat v sobě-duši lásku v obvyklé společnosti, konkrétně v péči o rodinu, o děti.

Nebýt spoutaní světskými záležitostmi, rozlišovat to, co skutečně máme a nemáme dělat, je snadné tehdy, když se už duši stává vždy zjevnou Vůle Nebeského Otce.

Vysvětlím.

Kvůli čemu Bůh vtělil duše do těl a dal jim život v tomto světě?

Musíme si uvědomit, že všechno nabyté pozemské bohatství zůstane *zde*, až každý z nás opustí tento svět... Vzpomínka na dobré konání obvykle dlouho nepřetrvává toho, kdo skutky vykonal... Časem se rozpadají i postavené budovy, zmizí a jsou zapomenuty napsané knihy...

Takže, co nejdůležitějšího bychom měli dělat, dokud žijeme tady, na tomto světě?

Za co jsme před Bohem odpovědní?

Jaké naše činy jsou důležité, a co je jen zbytečná marnost?

At' o tom každý přemýšlí — a pochopení bude postupně přicházet a vzrůstat.

Možná, že někdo rozhodl, že pokud bude tělem vedle Mě — tak se už jen od toho on nebo ona "spasí". A — že už nic víc není třeba dělat, jenom být se Mnou.

Ale vždyť umístění těl neurčuje vzdálenost ke Mně! Přímo se Mnou může být i ten, kdo je tělem v

dálce, ale myšlenkami, zaměřením duše je vždy se Mnou!

A někdo může sedět a poslouchat Moje slova, ale v té samé době myšlenkami kroužit v odsuzujících porovnávacích představách, například, kdo z přítomných je ke Mně blíže nebo dále ode Mě, kdo je lepší nebo horší... Nebo — může snít o něčem pozemském...

Když dnes Filip odešel do kuchyně pomoci Martě, — zůstal zároveň se Mnou.

Je velice důležité pochopit, že pro každého není hlavní ta pomoc, kterou on nebo ona dostává, ale ta, kterou od nás přijmou druhé duše! Pomáhejte toho hodným — a snažte se, aby jak těla těch, komu pomáháme, tak i jejich duše byly uzdraveny. A ať se právě takhle dějí zázraky, které přeměňují osudy!

V našich besedách se budeme ještě nejednou vrátet k tématu smyslu života a rozlišování potřebného — a nedůležitého. Ale nyní je důležité, aby si každý uvědomil následující. Existují věci, které musíme konat pro blaho našich bližních — a v tom spočívá část našeho sloužení Bohu. A také je práce každého na sobě-duši, kterou také vykonáváme pro Boha. Právě tak se postupně získává *celistvost života pro Boha*. To jest — života pro Něho — ve všem, ať už děláme cokoliv!

* * *

Od té doby byli Ježíš a Jeho učedníci často našimi hosty. Náš dům se stal tichým útlukem, kde si mohli odpočinout jako v klidném přístavu, ve kterém se lodi na čas zdržují mezi dlouhými putováními uprostřed vln a bouří. Tyto krátké odpočinky byly pro

Ježíše a Jeho přátele velice potřebné — aby potom mohli dál pokračovat ve své nelehké cestě plnění Velkého Úkolu, který na ně vložil Nebeský Otec!

Ale já a Lazar jsme toho o Ježíšovi hodně nechápali. Vždyť On byl — tak prostý při kontaktu s učedníky i s námi!

Služebníci v chrámech byli lidé důležití, nafoukaní a obzvlášť uctívání... Ale Ježíš — chodil mezi lidmi a mluvil s nimi jako rovný s rovnými. A choval se tak ke každému člověku!

Jednou večer se všichni vrátili velice unavení. Učedníci byli tak vysílení, že si šli hned lehnout. Ale Ježíš, také unavený, odešel pomáhat Lazarovi opravovat střechu, poškozenou silným větrem.

Lazar se tehdy začal ohrazovat a prosil Ježíše, aby si také odešel odpočinout.

Ale Ježíš řekl pokojně: "Já jsem syn tesaře a tak něco umím. Ve dvou to uděláme rychleji! A ještě k tomu bude v noci pršet!"

Tehdy mě ještě napadaly myšlenky, že jestliže On je Bůh, pak by ten déšť mohl odvolat. Nebo — bez jakékoliv osobní námahy opravit střechu Boží Sílou...

Když je Mesiáš blízko, hned vedle nás, lidé často nepostřehnou Jeho Majestát!

* * *

Zpočátku pro mě bylo těžké Marii a Ježíšovy učedníky pochopit... Proč tak žijí? Chodí, kážou, učí, uzdravují... Tuláci... Někde je přijímají, jinde — vyhánějí...

To všechno se mi zdálo divné. Proč si nezaložit rodinu a nežít klidným, šťastným a spravedlivým životem před Bohem?

Dlouho jsem musela poznávat to, jak a kdy bychom měli jednat ve vztazích s "pozemským"...

A ať moje slova trochu doplní pochopení toho — těm, kdo to potřebují nyní.

Ale je nám vůbec starost o "pozemské" zapotřebí?

A kde je ta hranice, kdy je čas "pozemské" opustit? Kdy přichází čas shodit okovy obvyklých starostí? Kdy už musíme usilovat jen k Nebesům?

Tyto otázky jsou důležité!

Ten, kdo svou "pozemskou" povinnost nedbale zavrhuje předčasně, — ten hřeší! A ten hřích završuje jeho další osud — a navrací ho k nesplněné povinnosti...

Kdy je tedy vhodné, abychom se přestali starat o "pozemské"? Kdy a v jaké míře je v právu ten, kdo se už příliš nestará o život ve svém těle a zavrhl všechny lživé konvence pozemských tradic? Přičemž je nezavrhl kvůli tomu, že by byl líný je vykonávat, ale proto, že Nebeské Světlo září a pozemská hmotnost už dál nemůže duši zadržovat... Připoutanosti k rodině, k životnímu stylu obvyklého života, k dodržování "zákonů předků" a "bohulibých pravidel", které je povinen dodržovat ten, kdo žije "spravedlivým životem"... — to všechno je teď pro něho nebo pro ni minulostí... Duše nezadržitelně přetrhává "provazy" pozemských úvazků a starostí! Všechno to se od ní vzdaluje, odpadává...

Právě tak — nezadržitelně — odchází Dosáhnuvší Duše do Splynutí Božského Světla! Dál už Ji nedrží nic "pozemského"!

Ale i tělo se může stát Božskou Pevností Síly, Kterou Stvořitel používá k tomu, aby přinášel Papr-

sky Velikého Světla těm, kdo do Božského světa ještě nevešli.

Právě tohle — nám zjevil Ježíš!

Ano, tělo se může stát Božským Zářením, *spojujícím článkem* pro Projevení Síly Boha. A duše se stává rozměrově nekonečnou, moudrou a všeob-
jímající Boží Láskou!

Božská Síla a Něha pak tečou skrz nesmrtelné svaté tělo. A víc už neexistují rozdíly mezi Bohem a Duší, která dosáhla této Jednoty!

Tak — Duše vchází do Nejvyšší Jednoty a projevuje Boha skrz Sebe! *Jedním* s Otcem Nebeským se stalo i srdce takové Duše, i ruce, i myšlení. Duše se stala *Jedním* se Stvořitelem *Všeho* v nekonečnosti vesmíru!

Ježíš tohle všechno zjevil lidem!

Dosáhnuvší toho může zopakovat Ježíšova slova: "Já a Otec jsme Jedno!".

Kapitola 3.

Uzdravení duší i těl

Jednou k nám domů přišli Ježíš a Jeho učedníci pozdě večer a velmi unavení.

Dala jsem všem vodu, aby se po cestě umyli a spěchala jsem rozdělát oheň, abych připravila jídlo.

Ondřej, jeden z nejbližších Ježíšových učedníků, mi pomáhal; nosil dřevo a ještě další vodu pro použití v kuchyni.

Už jsem si zvykla na to, že se někdo z Ježíšových učedníků vždy chopil práce a pomáhal mi v domácnosti.

Bylo mi velice příjemné, že to tentokrát udělal právě Ondřej. Moc se mi líbil. Ondřej byl krásný, statný, vysoký a široký v ramenou, se silnýma rukama a obdivuhodně překrásným klidným pohledem. Jeho jsem si ze všech Ježíšových učedníků obzvlášť cenila. Velmi jsem se mu chtěla také zalíbit — tak, jak se žena může líbit muži.

Ondřej mi řekl:

— Žádná vybraná jídla nepotřebujeme, at' je jídlo prosté. Dnes není čas na sváteční hostinu. Ježíš se velice unavil: byl to těžký den. Teď ti přijde pomoci Marie, a já půjdu říci těm lidem, co se už shromáždili u vchodu, aby přišli zítra.

Jak jen se tak rychle všichni dozvěděli, že On přišel? Ale kolik z nich touží získat jen uzdravení těla! Věčných mrzáků a nemohoucích nemocných se vždy kolem Něho sbíhá celý dav!

Ale On sem vůbec nepřišel proto, aby ty vředy, ochrnutí nebo slepotu léčil, ale aby lidi naučil čistotě duší a životu s Bohem v lásce! Ó, kdyby to tak lidé dokázali pochopit! Ó, kdyby tak přijali to uzdravení duší, o kterém Ježíš všechny učí, a začali by chtít, rozhodli se — změnit sebe a svůj život!

Půjdu a řeknu jim, aby přišli zítra. Dnes si Učitel musí odpočinout!

... Když se Ondřej vrátil, všiml si obvazu na mojí ruce, který začal být vidět pod oblečením, když jsem se pustila do mytí zeleniny:

— Co to máš s rukou? Ty také nejsi zdráva?

— Ruku jsem si nedávno spálila, a rána se ještě nezahojila... Ale je to maličkost! Přejde to samo!

— On ti určitě pomůže! Ale jenom tě prosím: dnes Ho nevyrušuj!

— Ale co je Mu do takové hlouposti?! Zahojí se to i tak!

— Jemu není nikdy nic lhostejné! Ale — poprosíš Ho zítra! Dnes ať si odpočine...

... Všechno pokračovalo jako obvykle. Marie mi usilovně pomáhala, třebaže se sotva držela na nohách únavou. Já jsem dávala na stůl chléb, vodu, zeleninu a ovoce.

Když jsem se zastavila vedle Ježíše, On se náhle něžně trochu dotkl mojí ruky a řekl:

— Děkuji ti, Marto!

... A hned v té chvíli mě bolest v ruce přešla!...

Trochu jsem se podivila, ale pokračovala jsem v domácích pracích.

Potom, když už jsem skončila s mytím nádobí, a všichni už se uložili ke spánku, jsem se rozhodla vyměnit si obvaz na ruce.

Ale pod obvazem žádná rána nebyla! Na kůži po ní nezůstalo ani stopy! Byl to — zázrak! Slzy mi vstoupily do očí: On o mně věděl všechno, On to udělal — pro mě! On — projevil Boží Sílu! Ale já jsem Ho přece o nic neprosila! A nikdo Mu nic neříkal! Ale přece je ta ruka úplně zdravá!

Naplnila mě taková vděčnost, která se už nemohla vejít do předtím obvyklého pojmu vděčnosti! Moje srdce se naplnilo pochopením, že Ježíš miluje i mě, ví o mně úplně všechno, a pomáhá mi dokonce i bez prosby z mojí strany!

To přeměnilo moji duši mnohem více, nežli všechno, co jsem o Něm slyšela předtím!

* * *

Zrána Ježíš vyšel k lidem, shromážděným kolem našeho domu a dožadujícím se od Něho pomoci a uzdravení.

Mezi čekajícími na Ježíše byla i naše sousedka Sára.

Ona se předtím vždy nepřejícně dívala na to, co se dělo v našem domě, když tam pobýval Ježíš. Zlé klepy a pomluvy se často vydávaly na svou cestu právě z jejích úst.

Jednou mi dokonce řekla:

— Proč je všechny hostíte? Vždyť jsou to příživníci, žijí si ve tvém domě, jedí... A ani ti neplatí za ubytování!

A to se říká, že tenhle Ježíš může nakrmit celý dav lidí! Jenom naláme jeden chléb — a jídlo stačí pro všechny!

Ale vždyť jsou to všechno žvásty! Oni jen využívají tvou naivitu a dobrotu! Ty i Lazar byste měli mít víc rozumu!

... Rozhořčila jsem se:

— Vzpamatuj se, Sáro! Jak bychom mohli chtít od drahých hostů a přátel, aby nám zaplatili?!

— Všichni lidé si na svůj chléb vydělávají prací! Ale tihle — jen chodí a odvádějí všechny od skutečně potřebné práce svými divnými řečmi! Tvoji sestru úplně zničí! A ty a Lazar považujete za čest je hostit! Cožpak si myslíš, že jsou doopravdy svatí?!

... Já jsem tehdy mávla rukou a odešla pryč, abych se nemusela hádat...

A hle — teď Sára — na kolenou a celá v slzách — klečela mezi lidmi, prosícími o pomoc od Ježíše...

... V mojí mysli se objevila zlomyslná myšlenka o tom, že Sára dostala, co si zasloužila... Vždyť si často lidé vzpomenou na Boha, jen když je postihne

utrpení a neštěstí! A tak je teď najednou Sáře dobrý i Ježíš, Kterým předtím opovrhovala, a Kterého pomlouvala! Začal jí být potřebný — až když nějaké neštěstí přišlo do jejího domu!...

Usilovně jsem tyto úvahy odehnala pryč: "Nemstěte se nactiutřačům ani v myšlenkách! Neradujte se z neštěstí dokonce ani nedobrych lidí!" — učil nás Ježíš. Nelze oslavovat, když je člověk trestán — třebaže je to zasloužené! Vždyť je možné, že se teď i Sáře "otevřely oči"!...

Vzpomněla jsem si na Ježíšova slova: "Různými cestami přichází Bůh do domu každého člověka...".

A Sára ve svém zármutku ležla po kolenou k Ježíšovi, chytala se okraje Jeho oděvu a prosila:

— Můj syn — umírá! Slituj se! Pomoz! Zachraň ho! On dnes ráno spadl se srázu na kameny! A už nepřišel k sobě!

... A vzápětí za Sárou se prodírali řadami shromážděných lidí její sluhové, kteří nesli na nosítkách jejího syna: desetiletého chlapce, který byl v bezvědomí.

— Bůh — Otec Můj i váš — vládne Svojí Silou nad vším! Jestlipak věříš, Sáro, v Jeho Sílu, Spravedlnost a Všemohoucnost?

— Neměla jsem předtím víru, třebaže jsem se považovala za věřící!... Jsem hříšná před Tebou, poněvadž jsem zbloudila! Odpusť mi! Zachraň mého syna!

— Zkus nezapomenout na to, co jsi teď pochopila, Sáro! Tvůj syn bude zdrav!

... Ježíš rozprostřel ruce nad chlapcem — a ten se probрал a vstal!

Chlapec přistoupil k Ježíšovi, objal Ho a dlouho tak stál. Ježíš chlapce také objal a tiše mu něco řekl — jen jemu samotnému.

A bylo ticho, mlčeli všichni lidé kolem.

Potom Ježíš uzdravil ještě mnoho neduživých a mnoha lidem odpověděl na jejich otázky.

A jako poslední přišel slepý stařec.

Ježíš se dotkl jeho očí — a on prohlédl!

Tomuto zázraku se lid divil nejvíce ze všeho, co uviděl a uslyšel.

Lidé šeptali jeden druhému: "On je opravdu od Boha, protože nemocní se uzdravují a dokonce i slepý prohlédl!".

Ježíš jim vysvětlil:

— Dnes jsem tu před vámi uzdravil člověka, který byl slepý. Ten, kdo byl slepý, — začal vidět světlo!

Ale, podobně tomu, teď musejí být uzdraveny i duše! Vy musíte dušemi uzřít Světlo Ducha Svatého, uslyšet Slova Boha, Který je vždy spolu s vámi, poněvadž není takového místa, kde by nebylo Boha!

Jenom *člověk sám* se může před Ním uzavírat — vlastní vůlí nebo nevědomostí!

Síla Nebeského Otce je veliká, a těla mohou být uzdravena. Ale tyto zázraky jsou skrze Mne projeveny proto, aby se zbavila utrpení nejen těla, ale i duše!

Vždyť i předtím, nežli jste Mě uviděli a uslyšeli, většina z vás věděla, že Bůh existuje. A mnozí se domnívali, že mají pevnou víru...

Nikdo z vás nepochybuje o slovech dávných proroků. A všichni je uctívají.

Ale stačí, aby přišel *Člověk od Boha* a mluvil o Pravdě, kterou je třeba pochopit, přijmout a vy-

konávat přímo teď, — a lidé začínají pochybovat, jsou líní nebo odkládají přeměnu sebe-duše na potom!

Ale život každého z nás — ten je *právě teď* před Bohem, a ne v minulosti nebo v budoucnosti! Právě teď — přímo v současnosti — je stanoven čas pro vaše rozhodnutí a vaši přeměnu!

A když přijde zítra — i pak budete v každé hodině, v každém okamžiku vašich životů před pohledem Nebeského Otce!

Bůh může zjevovat zázraky s uzdravením těl — pro upevnění víry. Ale On nedělá za lidi jejich práci na přeměně duší!

Každý z vás v životě dělá svoji práci: na polích, v domech, pěstuje-li obilí, vypaluje-li hliněné nádoby, tesaří nebo pracuje s kovy, nebo, jako většina žen, vykonává práce při přípravě jídla a péči o děti a domácnost.

Ale existuje i hlavní práce, stanovená Bohem člověku: je to práce na sobě-duši.

Mnoho podobenství pojednává o tom, jak otec přikazuje synům rozmnožit jeho bohatství — a potom se dívá na to, jak se synové přičinili.

Ale jedná se tu o pozemské bohatství?

Když duše opouští tělo, nemůže si s sebou vzít nic z tohoto světa, kromě lásky, kterou člověk v sobě vypěstoval a rozdával všem kolem!

Materiální bohatství roste, když ho člověk hromadí, aby ho ovládal.

Avšak bohatství člověka, představující hodnotu v životě následujícím, — roste, když člověk *rozdá* to, co má!

Čím více lásky člověk *daruje* — tím bohatší, hojnější a silnější láskou se stává on sám jako duše.

Dávající lásku — ji rozmnožuje jak v sobě, tak i kolem sebe! On je podoben rozsévači, který seje dobrá semena!

Pochopte: to, co vy darujete, — zvětšuje bohatství vás-duší! Ať už jsou to dary pozemské nebo dary duchovní, dary malé nebo velké — dávejte je s láskou — a v duších bude vzrůstat krása a síla!

Čím více je duše očištěna a vypěstovány v ní dobré vlastnosti — tím více je před takovou duší otevřen Božský svět!

Semeno, zaseté do země, zpočátku přebývá ve tmě. Musí vyrůst kořen a poté ze země vyrazit výhonek — aby rostlina uviděla světlo.

Takový je zázrak zrození. Ale to je jen začátek života na tomto světě.

Rostlina se vyživuje ze země prostřednictvím kořenů — a také ze slunečního světla a dešťů, padajících z oblohy.

Mnoho času musí uplynout, aby ze semínka vyrostl dostatečně silný strom, schopný přinést plody.

Tak i duše potřebuje pro svůj růst jak svět pozemský, tak i Světlo duchovní, Božské! A také se musí zalévat vláhou pravých vědomostí.

Kvůli tomu jsou lidé-duše poslány růst a učit se na Zemi, aby především vzrůstaly jako duše v lásce! Právě tak se duše přibližují k Bohu, Který je Dokonalá, Moudrá Láska!

Mohutný strom ze semene nevyroste, jestliže ho připravíme o výživu z půdy. Ale nevyroste ani v tom případě, jestliže ho zbavíme světla a vláhy.

Duše musí být pěstována jako takový strom.

A z malého semínka může vyrůst Veliká a Dokonalá Duše!

Zázrak zrození ve Světle, kdy duše získává víru, poté začíná pociťovat Přítomnost Boha Živého a vidět Jeho Světlo — se podobá životu výhonku, který prorazil skrz vrstvu země na povrch a dále roste.

Před každým z vás je velká práce na přeměně a pěstování sebe-duše. Nedojde k tomu najednou. Ale každý okamžik vašich životů může být naplněn tím uvědomělým pěstováním lásky a moudrosti, které očekává Nebeský Otec od Svých dětí!

Lidé nemají možnost jednoduše "utéci" od těch problémů, které nosí v sobě, od předsudků, které si uchovávají v mysli, od zlovyků. Ale je nutné neustále zbavovat duši neřestných vlastností a vypracovávat nové vlastnosti a schopnosti, rozvíjet čisté a dobrosrdečné myšlení. V tom je vaše práce pro Boha!

A není možné přiblížit se k Bohu, naučit se Ho pociťovat, vidět a slyšet, dokud tato práce není vykonána.

Jako oblepená prachem a hroudami špíny se plazí duše, obtížená neřestmi! A tyto vrstvy jsou ještě přikryty "maskovacím oblečením", které musí tu špínu skrýt před pohledy lidí kolem — těch lidí, kteří mohou vidět jen vnější.

Duše musí svléci to "oblečení" falešné vznešenosti a předstírané slušnosti na ukázkou, a očistit se od nečistoty všech ostatních neřestí! Právě takhle: obnažená a očištěná — musí duše předstoupit před Boha!

— A jaké oběti bychom měli přinést Bohu za uzdravení? A máme je přinést tobě? — zeptal se jeden z uzdravených v tento den.

— Já nic nevykonávám Sám od Sebe! Ale dělám to, co si přeje Bůh — Otec Nebeský i Můj, i vás všech!

Popřemýšlejte sami: co Bůh potřebuje od člověka?

Cožpak se Bohu líbí vidět mučení zabíjených nevinných jehňat? Cožpak vás to skutečně očišťuje od hříchů, které jste vykonali! Vždyť přece — ne! Je tedy možné takovým způsobem projevovat vaši vděčnost Bohu?

A potřebuje Bůh, abyste přinášeli peníze žrecům? Čím by se "obětavost" takových vašich skutků mohla líbit Bohu? Cožpak za to, že — Sílou Boha — dnes byli uzdraveni mnozí z vás, byste měli jít do chrámu a dát tam peníze na zabíjení zvířat nebo na další "děkovné" rituály?

Ne! Avšak ať vděčnost, která se zrodila ve vašich srdcích, zažehne světla neuhasitelné lásky, která nikdy nepřestanou hořet ve vašich duších! Ať se vašim "obětováním" Bohu stane vaše zřeknutí se vašich vlastních neřestných přání a nedobrych myšlenek, slov a skutků!

A poděkováním Bohu ať jsou vaše dobré činy, vykonávané pro všechny kolem!

Člověk — to přece není tělo a mysl, ale duše, schopná milovat a myslet, ať už se nachází v těle, anebo žije bez těla.

Beztělesná duše je schopna myslet, radovat se, poznávat, milovat!

A právě, především pro osobní rozvoj, posílá Bůh duše, aby se rozvíjely v tělech!

Ale, bohužel, naprosto ne všichni lidé zrození na Zemi, vědí o těchto svých úkolech a možnostech!

Život člověka může být podobný životu zvířat: plyne především ve starostech o jídlo a pokračování rodu. Ale může být i ušlechtilý díky uvědomění si života a duchovním úsilím!

... Já jsem spolu se všemi ostatními poslouchala Ježíše a naplňovalo mě pochopení.

* * *

A potom jsem ještě rozmlouvala s Marií. A ona mi vyprávěla ještě jednu historku o tom, jak Ježíš pomáhá lidem:

— Mnoho zázraků se mi za uplynulé měsíce v odloučení od tebe podařilo uvidět! On skoro každý den uzdravuje a káže! Dokonce se mi někdy zdá, že jsem si už na zázraky přivykla...

Ale včera odpoledne jsem viděla to, co mě ohromilo víc, než spousta zázračných uzdravení...

Vždyť ten největší zázrak nastává tehdy, když duše nabývá zrak a bezprostředně vnímá Boha! A potom — už neztrácí Světlo, co se rozhořelo v srdci, a rozmnožuje Ho!

O tom On mluvil k lidem i tentokrát. Ale uslyšeli Ho jen málokteří...

Poté, když jsme šli, následoval nás ohromný dav.

Opakuji, že Ježíš už s těmito lidmi mluvil a mnohé z nich uzdravil... Ale oni nepochopili z Jeho řeči téměř nic! Pokoušeli se dotknout Jeho těla... Oni stále dál *chtěli*, a *chtěli* od Něho... zázraky, požehnaní...

Byl to ohromný dav! Prach, zvednutý spoustou nohou, parno, dusno...

Najednou jedna starší žena upadla. Byl to div — že ji neušlapali k smrti!

Já bych to neviděla a nikdo z učedníků by si toho nevšiml, kdyby se Ježíš nezastavil.

Ona, vysílená, ležela na kraji cesty, kam ji od-táhli, aby jí dav ještě více neublížil...

Dívala se zoufale za odcházejícími. Celé její vzezření jako by říkalo: "Ježíši, neodcházej! Já už dál nemám sílu jít za Tebou!...".

Ježíš se vrátil a došel k ní. Lidé se před Ním ro-zestupovali.

Sklonil se, Jeho ruce se dotkly její hlavy a oblas-ti srdce.

— Pro ty, kdo chtějí být se Mnou, jsem Já vždy s nimi. Neexistují mezi námi vzdálenosti, ani čas odloučení! Já jsem — vždy — ve tvém duchovním srdci!

Vstávej a vrat' se do svého domu! Můžeš jít takhle, se Mnou v srdci, — po celý svůj život! A rajske příbytky se před tebou otevrou, až nastoupí tvůj čas!

... Zvedl ji a políbil.

Ona — šťastná! — se usmála a odešla domů, aniž by se ohlédla.

Tisíce lidí se dál tlačily na sebe... Ale právě tato žena získala v tento den to největší!

— Ale ty také následuješ tělem Ježíše? A at' už tě jakkoliv prosíme, nezůstaneš doma se mnou a s Lazarem. Cožpak to tak není?

— Ano, jistě...

Jednou se na to Jan ptal Ježíše:

"Učiteli, proč jedněm říkáš, aby všechno opustili a následovali Tě, a druhým — aby šli do svého domu a jen žili spravedlivým životem před Bohem? Ty je učíš všehovšudy dodržovat přikázání milosrdenství,

péče o bližní a lásky k Bohu. Proč mluvíš tak rozdílně?"

Ježíš odpověděl:

"Kolik lidem je zapotřebí takový život, jaký teď vy žijete se Mnou? Nezastesklo by se jim brzy po jejich stádech a orných polích, po rodičích, které opustili, a nezachtěli by se vrátit k předchozímu životu? Vždy je lepší jít, třeba pomalu, ale přibližovat se k Bohu, — nežli se zaměřit dopředu v krátkém náporu, a potom se zas vrhnout zpátky!

Kolik z nich chce a může se ode Mne naučit tomu, čemu učím vás? Jmenovitě — ne pást stáda ovcí, ale učit lidské děti Boží na cestách spravedlivého života, ne sít pšenici, ale semena vědomostí o Bohu, vzdělávat nivy duší, aby přinesly úrodu Otci Nebeskému.

Malé duše zatím nemohou pojmout celý výklad o Království Nebeském. A Nesmírnost Království — ještě nemohou obsáhnout... A nejsou dosud schopny projevovat Lásku a Sílu Nebeského Otce — skrz sebe..."

"Cožpak my to dokážeme?" — zeptal se Ho Jan.

A Ježíš Mu odpověděl:

"Proto jsem si vás vybral a učím vás, abyste to dokázali dělat! A každý ať dělá, co je v jeho silách, — pro slávu Nebeského Otce! Pak se bude vaše síla zvyšovat a vaše schopnosti budou vzrůstat!"

Kapitola 4.

Vzkříšení Lazara

Teď jsem o Ježíšovi přesně věděla, že je Božský a že je pravdivé všechno to, čemu On učí!

Ale to mi přineslo nečekané problémy...

Začala jsem se občas Ježíše bát: bát se toho, že On vidí všechny moje nedostatky a zná všechny moje hříšné myšlenky...

Když jsem předtím přemýšlela o tom, že Bůh zná vždy a všechno o každém člověku, nezdálo se mi to jako potíže pro můj život... Ale pokud je Božský Učitel hned vedle — a člověk nedokáže ani potlačit rozčilení, pak začne přemýšlet o světském a to Božské nechce... A On to všechno vidí!...

Stále ještě se mi nedařilo žít po celý čas v duchovním srdci, a špatné myšlenky, podobné mouchám, které se slétají na med, mi pořád lezly do hlavy.

I když jsem chápala, že hřeším, přesto mě stále ještě občas přemáhala hned závist hned i zoufalství...

Nebo jsem přemýšlela o tom, jaké štěstí má Marie, že je pořád s Ježíšem, že On si vybral právě ji a miluje ji... Přemýšlela jsem i o tom, že od dětství byla Marie vždy krásnější než já: urostlejší, půvabnější... A že se jí vždy dostávalo více pozornosti a lásky, nežli mně... Ale já jsem přece také chtěla zažít lásku, ve které, jak jsem viděla, Marie žije! Ona teď vždy zářila, jako něžné slunce! A ta láska se vylévala nejen na Ježíše, ale na všechno a všechny kolem!

A nebo jsem občas v zoufalství přemýšlela o tom, že už je mi celkem dost let a že přišel čas, abych

se provdala a založila rodinu... A snila jsem o tom, že například Ondřej se do mě — náhle — zamiluje... A bude žít v našem domě... A bude mým manželem...

Chápala jsem, že se to nestane, že Ondřej Ježíše neopustí a nebude žít obyčejným životem: takovým, jaký jsme dosud vedli my s Lazarem.

Nebo jsem ještě kvůli osamění a světským starostem, z uvědomění si svojí hříšnosti před Bohem — upadala do zoufalství, a dokonce jsem občas i plakala nad svou nemohoucností a žalostí nad sebou...

Žila jsem dál jako předtím... Ačkoliv jsem teď už věděla, že je možné žít jinak...

Styděla jsem se za to — ale nedokázala jsem se sebou nic udělat!...

Samozřejmě jsem se pokoušela hned kát, hned zase udržovat myšlenky na Bohu... Ale nadlouho to nepomáhalo...

Jen někdy se stávalo, že se mi podařilo ponořit se do příbytku srdce a na krátké minuty pocítit Boha... A tehdy mě špatné myšlenky opouštěly — a naplňovalo mě štěstí, radost a naděje, že se to všechno podaří i mně...

V takových okamžicích jsem na chvíli zapomínala na všechno špatné — a bylo mi tak radostně a dobře!

Ale mnohem častěji jsem se cítila nešťastná, a ne šťastná...

Místo toho, abych děkovala Bohu za podivuhodnou příležitost vidět a slyšet Ježíše a učit se u Něho, jsem se rmoutila nad svým osudem: nad nesplněnými nadějemi a neuspokojenými přáními.

A právě tehdy náš dům postihlo neštěstí: onemocněl Lazar.

Zpočátku jsem se příliš nepolekala. Ale nemoc se překotně vyvíjela. A Lazar mě poprosil:

— Pošli někoho za Ježíšem, Marto! Já umírám... Jen On jediný může vyléčit tu nemoc...

... Odešla jsem k naší sousedce Sáře, která se velice změnila k lepšímu od té doby, co Ježíš uzdravil jejího syna.

Ona, na mou prosbu, neprodleně rozeslala své sluhy na různá místa, aby vyhledali Ježíše a zavolali Ho na pomoc.

Uběhly ještě dva dny únavného čekání.

Lazarovi bylo stále hůře a hůře...

A potom místo Ježíše přišla jenom samotná Marie.

V úzkosti jsem se zeptala:

— Ale, kde je Ježíš? Proč jsi sama?

— On přijde později. Řekl, že to tak musí být...

— Ale Lazarovi je špatně!... Ó, proč jsi Ho nepřivedla, neuprosila!...

... Obě jsme spolu odešly k bratrovi.

Zsinalá a bledá Lazarova tvář byla jako zšedlá utrpením. Za uplynulé dny velice zhubl. Bylo vidět, že smrt jeho těla už je velice blízko...

Lazar se zaradoval, když uviděl Marii. Ale když potom pochopil, že Ježíš nepřišel spolu s ní, a uvědomil si, že se jeho naděje na pomoc nevyplní, řekl:

— Sestry moje, posad'te se vedle mě! Neplačte! Je zřejmé, že Ježíš už nepřijde a nezachrání mě... Já umírám...

Ne, mlčte! Já vím, že to tak je! A falešné utěšování není zapotřebí!

Jak je vidět, nejsem hoden toho, aby mě On uzdravil.

... Já jsem chabě namítla:

— Ale Ježíš zachraňoval i Jemu úplně neznámé lidi! A uzdravoval dokonce i velké hříšníky! A kdo je bez hříchu?!

— To je něco jiného...

Vždyť já jsem Ho občas ani neposlouchal, když tu býval spolu s námi všemi.

Ale tu a tam jsem Ježíšova slova slyšel a zapamatoval si je, a byl jsem jimi nadšený... Ale stejně jsem nezačal žít tak, jak On učil! Spoléhal jsem se na to, že to všechno ještě stihnu, že ještě nejsem tak starý, že mám ještě před sebou dlouhý život...

Já jsem si dokonce myslel, že samotná Ježíšova přítomnost v našem domě a přátelství s Ním — nám už zaručují ochranu od všemožného neštěstí!...

A zdálo se mi, že si můžu "dosyta užívat slastí" světského života!... A že můžu být zcela šťastný, když budu uspokojovat pouze svá pozemská přání a potřeby...

Tak se stává, že my sami sobě dovolujeme hřešit a myslíme si: Nežli předstoupíme před Boha, ještě se stihneme polepšit!".

Já jsem se domníval, že jsem lepší a spravedlivější nežli tolik jiných lidí! A — že vůbec nehřeším tak často! A to, že jsem nevykonával duchovní práci, přiměřenou v současnosti mým schopnostem, — to jsem vůbec nepovažoval za hřích... To všechno jsem odkládal na potom...

A hle, jak se to obrátilo: přišla smrt a já teď sám předstoupím před Otce Nebeského a budu muset skládat účty z celého svého života... Hořce lituji, že jsem... propásl takovou vynikající šanci!

Ó, kdybych to tak pochopil dříve — nemarnil bych dny svého života na spoustu nepotřebných starostí, málo důležitých i úplně bezvýznamných!...

Zbohatnout, dosáhnout úspěchu v pozemském životě, úcty okolních lidí, a *potom*...

A hle — teď pro mě nastalo to *potom!*... A já jsem pochopil, že jsem to nestihl...

Teď toho lituji, ale je příliš pozdě...

Ale vy, Marie a Marto, — vy neopakujte moji chybu! Žijte tak — jak učí Ježíš! Vy to dokážete! Já to vím, moje milované!

A Ježíšovi řekněte, že jsem Ho miloval! Že lituji, že to tak všechno dopadlo: že jsem neudělal to, co bych mohl... Dej Bůh, aby mně v hodině smrti nebylo tak hořce a tak strašně!...

... Lazar už dál nemohl mluvit.

Já jsem vybuchla v pláč, plný zoufalství.

Ale Marie, naopak, zářila stále silněji světlem lásky a něžnosti, a snažila se tím něžným klidem naplnit i Lazara. Vzala umírajícího za ruce a stiskla je ve svých dlaních:

— Všechno, co teď můžeme dělat, můj milý bratře, je naplnit se láskou k Nebeskému Otci! On je Nekonečná Láska! Svěříme se Jeho Nezměrné Síle! Ať se všechno stane podle Jeho Vůle!

A Marie to dokázala! Bylo vidět, že se jí povedlo odstranit Lazarovi tělesnou bolest, a to hlavní, trochu uklidnit i jeho duši. Lazarův obličej se prozářil. Už se na nás nedíval, ale úplně se odevzdal Bohu.

Brzy na to ztratil vědomí, a v noci — zemřel.

* * *

Lazarovo tělo, zavinuté do plátna uložili v jeskyni a do vchodu přivalili kámen.

Uběhly čtyři dny, nežli přišel Ježíš.

Přivítala jsem Ho v slzách:

— Opozdil ses, Ježíši! On zemřel... Je to už čtvrtý den... Kdybys tu byl s námi, náš bratr by nezemřel!

— No, pročpak pláčeš, jako bys Mě vůbec nikdy neposlouchala? Že by už přišel čas, abych i Já plakal a truchlil?

Ačkoliv, ono je pro co truchlit: vždyť Lazar nestačil dosáhnout všeho toho, co by v tomto životě mohl...

— On toho litoval, Ježíši!...

— Neplač, Marto! Pojdme!

Ty a Marie Mně teď ukážete, kde pohřbili jeho tělo.

... Spolu s Ježíšem šli i Jeho učedníci a ještě spousta dalších lidí, kteří se dozvěděli, že se Ježíš vrátil.

Přišli jsme k jeskyni, ve které byl Lazar pohřben. Na Ježíšovu prosbu několik silných mužů odvalilo kámen.

Ježíš zavolal:

— Lazare — vstaň!

... Duše se — z Ježíšovy Vůle, jednotné s Vůlí Nebeského Otce, — vrátila do Lazarova těla!

Viděli to všichni přítomní, a tento zázrak ohromil velmi mnoho těch, kdo byli jeho svědky! A mnozí, kteří předtím Ježíšovi nevěřili, nyní uvěřili, že On je od Boha.

Lazarovi pomohli osvobodit se od roušek, do kterých bylo zabaleno jeho tělo při pohřbu, a oblékli ho do čistého nového oděvu, který mu podal Filip.

Ježíš Lazara objal:

— Milostí Nebeského Otce ti je darována možnost vrátit se do tohoto těla a snažit se napravit ty chyby, co jsi vykonal. A také — abys zapracoval na sobě-duši tak, aby sis za života v tomto těle zasloužil právo vejít do Království Nebeského! Poněvadž ten, kdo nepoznal toto Království za života v těle, ho nezíská ani po smrti těla!

* * *

Když se cizí lidé rozešli, vrátili jsme se do našeho domu.

Lazar teď byl naprosto zdrav. On doslova omládl a byl čilý a plný sil a nadějí, jako nikdy předtím.

Zvečera Ježíš navrhl Lazarovi:

— Lazare, povyprávěj nám o tom, co jsi zažil, aby se to všichni tady dozvěděli právě od tebe.

... A Lazar vyprávěl o svém hořkém žalu před smrtí a o tom, co prožil při smrti těla:

— Obdržet Božská Ponaučení a nesplnit je — to je vyjádření pohrdání a neúcty k Bohu!

Nicotně malé je štěstí ze všech radostí pozemských, ze všech úspěchů, vážnosti a úcty v očích druhých lidí, z hromadění pro světský blahobyť!

Já jsem to pochopil až před samotnou smrtí, když už jsem neměl ani sílu, ani čas alespoň něco změnit.

Každému z nás byla darována možnost tady žít — proto, aby získal čistotu srdce, čistotu duše! Žít musíme proto, abychom se přeměněním duše a pomáháním druhým lidem stali dokonalými; přiblížili se stavem duše — k Bohu!

To jsem pronikavě jasně uviděl, až když se ke mně přiblížila smrt!

Umírání pro mě bylo strašné. V té chvíli mi velice pomohla Marie k tomu, abych v klidu a lásce dokázal přijmout nevyhnutelnost smrti a vykonat ten přechod do jiných světů.

A když jsem opustil tělo, uviděl jsem nějaké světlo, které bylo trošičku jakoby v mlžném oparu. V té zlatavé mlze mě vítali rodiče a mnoho dalších duší. Nebylo tam špatně, ani hrozně. Pochopení, že smrt... vůbec neexistuje, — mi přinášelo útěchu a dokonce i radost.

Ale vůbec to nebyl ten překrásný stav, který jsem několikrát prožíval, když nám Ježíš otevíral Záření Světla Ducha Svatého, a dával nám tak Svou Silou příležitost zažít Vyšší Božský stav!

A potom... Nevím, jak vám to popsat...

Začal jsem přemýšlet o tom Ohnivém Světle Ducha Svatého — a hned jsem uviděl celý svůj prožitý život: uviděl jsem to, co v něm bylo dobré, i to, co bylo špatné. To všechno mi bylo vysvětlováno v Božském Světle — s něžnou laskavostí, bez pronášených slov. Přicházelo to... jako pochopení.

Pochopil jsem, že ještě není v mých silách vejít do Blaženosti Života v tom Světle... Poněvadž já jsem jako duše — *byl odlišný* od toho Světla, já jsem byl jakoby *hutnější*. Jako by našedlé stíny uvnitř mne-duše bránily možnosti splynutí s tím Světlem a rozplynutí v Něm...

A já jsem prosil o příležitost k napravení chyb a dosažení překrásného světa Ducha Svatého.

A vtom jsem uviděl v Zářícím Světle — Ježíše a uslyšel jsem, jak mě zavolal. A já jsem šel k Němu.

A tak jsem znovu s vámi, a moje vděčnost k Ježíšovi nemá hranic!

... My všichni jsme s úžasem poslouchali Lazarovo vyprávění.

Ježíš pak shrnul:

— Pochopte, že každému z vás, nejen našemu drahému příteli Lazarovi, který se k nám vrátil, je Bohem darován *zázrak života* v těle na Zemi, při kterém má možnost přiblížit se k Bohu!

At' se Lazarův návrat stane tím zázrakem, který mnoha lidem připomene i v budoucnu, že je život cenný a není nikomu dán nadarmo! Ano, člověk může během života v těle v sobě vypěstovat schopnost spojovat se v Jedno s Bohem!

Duchovní přeměna vyžaduje úsilí a čas. A má smysl nepromarnit naprázdno tento poskytnutý čas života na Zemi!

A strach před smrtí těla mizí tehdy, když *známe* Nebeského Otce.

Zítřka ráno si ještě pohovoříme o těch skutečných úsilích, která pomohou každému, kdo celým srdcem touží po Jednotě s Bohem!

Kapitola 5.

O duchovní práci a vnitřním tichu

Po vzkříšení mého bratra Lazara byli Ježíš a Jeho učedníci dlouho hosty v našem domě. Ježíš učil nás všechny, a někdy i mnohé další, kteří o Něm uslyšeli a přišli se na Něho podívat.

Ježíš nám tehdy hodně vyprávěl o tom snažení, které musí vynaložit člověk, který si přeje přiblížit se ke Stvořiteli, a proto se snaží poznat Jeho Království teď, dokud ještě má tělo, a dokud má sílu duše, kterou může zaměřit konkrétně na dosažení Božského.

V těch dnech On učil o důležitosti osvojení *vnitřního ticha*, to jest, stavu, ve kterém je Bůh reálně poznatelný.

Ježíš v takových případech mluvil zvláštním způsobem. On vyváděl každého z těch, s kým rozmlouval, na tu výšku vnímání, které byli schopni. A v mnoha duších, které Ho poslouchaly, se otevíral prostor *lásky a ticha*. A jejich pochopení o Bohu se prohlubovalo.

... Tentokrát se něco takového událo i se mnou. Projevilo se to *podivuhodné ticho*...

To *ticho* mě přímo ohlušilo: myšlenky zmizely, a mysl umlkla... Uslyšela jsem Ježíšova slova — uslyšela jsem je srdcem, duší, znovuzrozenou k duchovnímu životu. Smysl Jeho slov mi pronikal do duše až do samotné její hlubiny. Rodilo se v ní pochopení... zevnitř! A všechno, o čem On mluvil, se náhle stalo — Velikou Skutečností! Duše, které se stýskalo po Bohu, zajásala, protože poznala, zatím jen na krátký čas, to *živé ticho*, ve kterém se zjevuje Božský Otec!

Ale povím vám to podrobněji...

* * *

V těch dnech jsem hodně rozmlouvala s Ježíšovým učedníkem Filipem. Právě díky jemu jsem poprvé od okamžiku prvního setkání s Ježíšem jasně pochopila, že všechno, čemu On učí, je určeno i pro

mě, a ne jen pro několik Jím vybraných učedníků. A — že každé Jeho slovo je směřováno také i ke mně! A — že nestačí jen poslouchat! Ale, že je nutné všechno pochopit a začít uskutečňovat každý den života, a nečekat přitom až na hodinu smrti, a nečekat ani na vnější pomoc a zázraky. A — že jen na mně samotné závisí spasení mne-duše od těch problémů a soužení, které mě udržují v zajetí materiálního, pomíjivého, naplněného utrpením.

Filip mi hodně vyprávěl o Ježíšovi, o jejich životě, o svém pochopení toho, jak je možné překonat ty potíže, které mají i oni: nejbližší Ježíšovi učedníci.

Rozhovor s Ondřejem, do kterého jsem byla trochu zamilovaná, mě přiváděl do rozpaků.

A moje sestra Marie byla tak pohlcena láskou k Ježíšovi, že pro ni všechno ostatní na světě bylo nedůležité, a my jsme s ní teď mluvili jen zřídka.

Ostatní Ježíšovi učedníci byli v komunikaci se světskými lidmi trochu rezervovaní. Na moje otázky odpovídali nepřiliš ochotně; chovali se ke mně jako k někomu cizímu, v jehož domě jsou oni pouhými hosty...

Ale Filip — ten se stal mým přítelem od toho okamžiku, kdy mi poprvé začal pomáhat v kuchyni.

Například jsem se ho jednou zeptala:

— Pověz mi, Filipe, už jsi někdy předtím viděl něco podobného zázraku vzkříšení z mrtvých? Je pravda, že Ježíš vládne nad životem a smrtí každého člověka?

— Ty mluvíš o *vládnutí*... Ale je to něco jiného... Vždyť Ježíš nehledá moc a slávu... Ano, on křísil zemřelé i předtím. Ale obvykle to bylo navrácení do těl duší dětí a výrostků, dokud ještě těla nebyla pohřbe-

na. Jejich otcové a matky je už oplakávali — ale Ježíš je navracel k životu v tělech. A zároveň se přitom v duších a osudech všech kolem cosi změnilo.

Obvykle nás všechny Ježíš žádal, abychom o tom mlčeli: vždyť Jeho Učení — vůbec není o takových zázracích.

Ježíš občas se zármutkem shlíží na naše přílišné spoléhání na Něho. Vždyť každý člověk musí získávat sám vlastní zkušenost v duchovním poznání!

Dokonce i když jsme vždy těly spolu s Ježíšem, musí každý z nás sám pracovat na mravní přeměně sebe-duše. A to, že se duše musí zdokonalovat ve světech Světla, učit se vnímat to Světlo a růst v Něm, je ohromná práce!

A Ježíš — Ten nosí kolem Svého těla prostor Božské Lásky, Klidu, Síly a Světla. Ale my musíme dokonce i k tomu, abychom mohli třeba jen pociťovat tyto Božské stavy, vynaložit i naše vlastní předchozí úsilí. Zejména je nezbytné hluboké očištění duše od všech hrubých myšlenek a emocí.

Mně se občas zdá, že jsem se už naučil pociťovat to Božské Prostranství, které je vždy kolem Učitele přítomné... Ale stačí, že se objeví špatné myšlenky nebo emoce — a já se ocitám *venku*, vně tohoto Prostranství... A pak se znovu a znovu snažím naplnit láskou, aby se mi vchod do toho Božského Světla otevřel.

Vždyť jedna věc je vědět, že bychom se neměli urážet, zlobit, závidět... A něco úplně jiného je naučit se právě tak žít: aby podobné emoce a myšlenky nezačaly vznikat a rozrůstat se. Zvláště — když se náhle objeví neočekávaná vnější příčina...

My, Jeho nejbližší učedníci, jsme byli, když jsme k Němu přišli, navzájem odlišní.

Například, dokonce i objevení tvójí sestry Marie se mnohých *dotklo*.

Pro někoho se to stalo příležitostí objevit v sobě *závist* kvůli té pozornosti, kterou jí Ježíš začal věnovat. Avšak závist a žárlivost kvůli pozornosti Učitele — to je také velice silná neřest!

Pro druhé její příchod zapříčinil, že v sobě uviděli nadřazenost ve vztahu k ženám.

Byly i jiné vnější důvody, které vyvolávaly vznik našich neřestných myšlenek a emocí. Například Ondřej, který se předtím dlouho učil u Jana Křtitele, z nás byl nejpřípravenější k výuce. A někteří z nás mu také občas záviděli jeho úspěchy.

Ten, kdo má největší starost o své vlastní úspěchy anebo utrpení, a také závidí a žálí — ten často neposlouchá Ježíše tak, jak by měl, a obvykle neslyší a nerozumí v Jeho slovech všemu. Ale to *sobectví*, které tkví v nadměrném zaměření pozornosti jen na sebe: ke *svému* tělu, ke *své vlastní* významnosti v očích okolních lidí atp., je žádoucí zničit — aby mohlo zazářit *Božské Já* duše!

Ano, my jsme často říkali Ježíšovi — v úctě a obdivu před Jeho Moudrostí a Dovednostmi: "Ty jsi Veliký Učitel, Spasitel světa"! Ale On nám ve Své odpovědi připomínal to, že učit se je úkolem práce na sobě každého člověka! Každý duchovní praktikant ji uskutečňuje prostřednictvím každodenních úsilí o zdokonalování sama sebe!

On nám jednou řekl:

— Většina lidí, kteří nás obklopují touží po zázracích... Ale je to falešné přání! Zázraky zásadně v ničem nepomáhají! Jenom možná, trošku upevňují

víru... Ale taková víra je slabá! Avšak, silná je ta víra, která, přestože nevidí zázraky, ví o Všemohoucnosti Otce!

Já mohu Sebou obemknout celou Zemi... Ano, Moje Láska k lidem je veliká! Ale to neznamená, že musím vzkřísit všechny zemřelé, uzdravit všechny nemocné a všechny obdarovat jasným vnímáním Božského!

Učit se musí každý sám! Já mohu jen trochu pomoci, aby lidé nebloudili v hledání toho, jak se přiblížit k čistotě duše a jak získat reálné úspěchy na duchovní Cestě! A Já ani nejsem povolán k tomu, abych lidi zbavil všech jejich utrpení! Utrpení jsou bolestivé učební lekce pro duše, a ty jsou nutné!

Já jsem tady — abych ukázal Cestu!

Já — Duch Soupodstatný s Otcem — jsem jen nepatrná jiskra v Univerzálním Božském Plameni! Já jsem jen malá kapka v Nekonečném *Oceánu* Všeobecného Jednotného Dokonalého Vědomí: v *Oceánu*, Který naplňuje Svým Životem prostory Vesmíru! A — zároveň — je dokonce i taková "malá kapka" schopna vládnout veškerou Mocí *Oceánu*, pokud projevuje Jeho Svatou Vůli!

Tam — v tom světě, který nazývají Královstvím Otce, je jiný stav bytí: Život Božského Klidu, Blaženosti, Lásky a Síly! Tento stav Stvořitele není obvykle možné přenést sem, do materiálního světa. Ale je možné jen pootevřít bránu a ukázat cestu duším, směřujícím k Němu!

Nekonečné Království Otce, naplněné Všemohoucností, je tak veliké, že ho obejmout může jen ten, *kdo v Něm zmizí!* A k tomu se může přiblížit jen Ten, Kdo přeměnil Sebe-Duši v Zářící Duchovní Světlo a naučil se tak žít.

Každý z vás je Mnou povolán — aby se tomu naučil a přinesl Vědění o Bohu mnohým lidem na Zemi!

... Poslouchala jsem Filipa se zatajeným dechem. Jakou to velikou láskou k Ježíšovi zářil, když předával Učitelova slova! Ó, jak bych i já také chtěla prožívat to, co, jak jsem cítila, už z větší části poznali Filip, Ondřej, Marie, a určitě i mnozí další Jeho učedníci!

... V té době už Ježíš s učedníky a s Lazarem vyšli k lidem, shromážděným na dvoře našeho domu. Já a Filip jsme spíchlali se k nim připojit, abychom si také vyslechli Učitelova slova.

* * *

Ježíš začal mluvit:

— Já jsem mnohým z vás, zde přítomným, sliboval, že vám podrobně povím o skutcích, které může začít vykonávat člověk, který se dozvěděl o tom, že duše žije v těle na Zemi jen krátký čas, ale poslání tohoto života v těle je v sebezdokonalování a přiblížení ke Stvořiteli.

V duchovním světě se nic neděje samo od sebe. Život v Království Otce se získává pouze ohromným duchovním usilováním. Toto úsilí je každodenní práce duše, a ne všehovšudy přijetí nějakých vědomostí o životě v tomto materiálním světě a ve světech jiných.

Vždyt' můžeme v tomto pozemském světě prožít svůj čas zavalení nákladem problémů a v marném shonu v nekonečné řadě světských povinností. Čvachtání v bažině takových starostí, vtahujících do

sebe životní síly duše, — přeměňuje život v téměř bezcílně prožité roky a dokonce i desetiletí!

Až před samotnou smrtí těla občas člověk pochopí, jak naprázdno promarnil čas pozemského života, jak málo v něm bylo lásky a radosti, a nakolik jako předtím, nedosažitelně daleko zůstal Bůh...

Smrt těla sama od sebe ani trochu nepřibližuje k Bohu! Ale pouze správně uskutečňovaný duchovní život tady, na Zemi, skládající se z nepřetržitých úsilí, — může přibližovat ke Stvořiteli!

Až po tom, co se duše naučí konkrétně *po-cit'ovat Boha*, se stává vcházející do Božského Světa, a poté se do tohoto Světa i včleňuje a stává se jeho Neoddělitelnou Součástí. Jenom tehdy získává pravé vidění a pravé pochopení, pravou svobodu a štěstí!

Ale to neznamená, že se už člověk dál nestará o pozemský domov a rodinu, o potravu pro tělo a o tělesné zdraví. Ale to všechno ať zaujímá to malé místo v životě, které je pro tyto věci určeno. A Bůh ať zaplní Sebou: Svou Láskou a Radostí — naprosto celý život!

Vždyť nemusíme odsunout samotné povinnosti, ale jen znepokojení a starost o ně — a můžeme žít v každém okamžiku s Bohem!

Stát se Součástí Božského Světa a získat takovým způsobem Království Boží — právě to je cílem života zde, na Zemi!

A tomu bychom měli věnovat čas a úsilí!

To úsilí vůbec nejsou pravidelné modlitby, vznášené ke Stvořiteli o tom, aby nám zaručil zisk v obchodních záležitostech nebo seslal úspěch v uskutečňování jiných našich chtění! Avšak pravidelné vykonávání rituálů... se mnohým zdá být "velikým du-

chovním činem", nejdůležitější známkou "spravedlivosti"!...

Jak mnoho prázdných, zbytečných úsilí lidé vykonávají! Jak mnoho času tím zbytečně utrácejí!

U většiny lidí slova o nezbytnosti vykonávání duchovních úsilí na sobě vyvolávají představy o těžké námaze, násilí na sobě, přísných omezeních a zákazech...

Ale práce pro Boha — při správném naladění duše — musí být radostná, dávající blaženost! Právě to bych vás dnes chtěl naučit!

Mnozí z vás se — díky vyprávění Lazara o smrti a posmrtném bytí duše — poprvé zamysleli nad tím, že duše zůstává živá i bez těla, a že to nevyhnutelně čeká každého, kdo nyní žije v těle. A navíc se přechod do netělesného světa může uskutečnit mnohem dříve, nežli člověk sám předpokládá. A proto je tak důležité hned teď začít práci na sobě-duši, přiměřenou našim silám, a pokračovat v ní každodenně!

Takže, čím bychom měli začít, pokud jsme si uvědomili nutnost přeměny sebe-duše kvůli přiblížení ke Stvořiteli? A co je zapotřebí, aby tělo nezadržovalo duši jako zajatkyňi?

Vždyť už za života těla může být duše osvobozena od okovů hmoty a začít poznávat Božské Světy!

A jaké snahy jsou na naší cestě přiblížení k Bohu nezbytné?

Už jsme hodně mluvili o pokání, ale to je pouze první nutný krok, první uvědomělé očištění duše.

Následující snahou je začít krotit mysl.

Vždyť jak milé jsou pro prázdnou mysl besedy o všelijakých hloupostech! A jak často "prosí o dovolení vyjít ven" myšlenky na ospravedlnění sama sebe

nebo na demonstraci síly svého rozumu a převahy nad ostatními!

V rozhovorech o bezvýznamných věcech, v převyprávění jeden druhému, že někdo někomu něco řekl, nebo jak kdosi jaksi postupoval — ztrácejí lidé tak mnoho drahocenného času!

Avšak jak uklidnit takovou mysl?

Pro začátek může člověk zaměřit svoji pozornost na Boha.

Ano, my se můžeme naučit vybírat si to, na co bude správné myslet. Například, budeme připouštět myšlenky o Bohu, o dobru, o radosti a kráse. A myšlenky odsuzování, hněvu, touhy rozkazovat, urážlivosti, závisti, stesku, zoufalství — v sobě nebudeme připouštět.

Mysl je obvykle zaměřena na budoucnost nebo probírá události minulosti. Mysl nemá ráda ticho! Ale je radno ji naučit klidu! Jak? Naplňovat duši srdečnou láskou a ponořovat mysl do laskavějšího klidu duchovního srdce!

Prvotní klid není obvykle pro mysl typický. Ale je možné ji podřídit moudrosti duchovního srdce, která vždy vycitíuje to pravé, opravdové — a odmítá zbytečné, nepotřebné.

Takže, mysl, ponořená do duchovního srdce, nachází *ticho*. Začíná být schopná pozorovat a rozhodovat, ale přitom zůstává tichá a klidná.

Osvojit si to je nezbytné!

Pro získání tohoto *ticha* duchovní praktikanti často odcházeli do hor a na pouště... Ale všechno je mnohem jednodušší!

Základem a podstatou celého Vesmíru je Stvořitel. On je Všudypřítomný!

On se stává zjevným v *tichu!* To *ticho* je přítomné v neviditelné jemnosti za vším tím, co jsme schopni vidět očima těl a slyšet tělesným sluchem.

Zkusme doslova vdechovat, jako vzduch, Jeho Lásku, Která dává život našim tělům!

Pocit'me, jak se duchovní srdce naplňuje Božským Světlem a rozšiřuje se!

Vždyť tohle je naše volba: žít v tomto *průzračném tichu* — anebo v chaosu z poplašných a zneklidňujících myšlenek?

K tomu je zapotřebí pouze se naučit ponořovat do příbytku srdce — příbytku *ticha!* V tom *tichu* se nám stává zjevným Boží Světlo. A můžeme v něm uslyšet Boží Hlas!

Teď vám — Svojí Silou — pomohu poznat, že tento prostor *něžného průzračného ticha* skutečně existuje. Pokud toto ponoření jednou zažijete, bude už pro vás lehčí vcházet do tohoto ticha znovu a znovu. Když je mysl v klidu, a srdce je naplněno láskou ke Stvořiteli, pak je to jednoduché!

Jan Křtitel ponořoval zasvěcované do vody. Pocit'me, že jsme teď také ponořeni do zvláštního prostoru *průzračného ticha*. Ať je podobný nehybnému chladivému vzduchu nebo nejčistší průzračnosti vody. To *ticho* existuje vždy a všude, ve světě, neviditelném tělesnými očima. Ale může se stát zjevným pro duše, které jsou připraveny poznat ho svým duchovním srdcem.

My se můžeme do tohoto *ticha* ponořit právě tak, jako se těla obvykle ponořují do laskaví vody čisté vodní nádrže. Je to jako na moři v úplném bezvětrí, tak je ta voda průzračná. A my do ní vcházíme — a rozpouštíme se v ní...

... Zavládlo zvláštní *ticho*... Přikryla nás ohromná vlna průzračného zářícího Světla...

Ježíš mluvil — a Jeho Hlas doléhal k mému sluchu jakoby *zevnitř* mne:

— Zaposlouchejme se do tohoto mlčenlivého *klidu*!

Nekonečné *ticho* v sobě všechno rozpouští, a nás zaplňuje blaženost...

V tomto *tichu* je lehké začít pociťovat Přítomnost Boha...

Teď se doslova odhalil ten prostor, kde vždy přebývá Stvořitel...

Stačí naplnit to *ticho* duše hlubokou emocí lásky k Bohu — a dojde ke sjednocení lidské duše a Nesmírnosti Božské Lásky.

... Vzpomněla jsem si, jak jsem se v mládí na břehu Galilejského moře kochala prostorem a průzračností vody, a potom jsem se do ní pomalu ponořovala až nad hlavu...

Ticho mě obklopilo a pohltilo.

Dokonce i když zavane vítr, zčeří se hladina a nebo budou vlny — já zůstanu stále *tichem*! Poněvadž je teď ve mně — veškeré *ticho*!

A moje nicotná a slabá předchozí individualita už neexistuje! Já jsem Částí Jednoty a Jeho Lásky!

... Tak jsem poprvé zmizela v *tichu*, kde je jen Bůh! A chtěla jsem v tom stavu být navždy, ale Ježíš ukončil učební lekci.

Potom začal dále mluvit:

— Tohle je přece pro člověka proveditelné: naučit se žít tak, že trvale pociťuje Přítomnost Boha, Jeho Péči, Pomoc, slyší Jeho Rady!

Každý z vás se tomu může začít učit!

Můžete si osvojit život v neustálém vnímání Božské Přítomnosti. Ta Přítomnost naplňuje duši zevnitř.

Pouze a jedině duchovní srdce má schopnost spojovat se, splývat s Bohem! Takové Spojení příznivě ovlivňuje člověka jak v materiálním životě, tak i v práci na duchovním zdokonalování.

Tak může začít život člověka v Bohu a život Boha v takovém člověku: v jeho duchovním srdci, naplněném láskou! A to je právě to, kvůli čemu stojí zato žít na Zemi!

Tak se odhaluje a otevírá Krása a Blaženost duchovního světa, kde Světlo Ducha září a naplňuje nás!

Dokonce i ve vězení, dokonce i při všech možných vnějších těžkostech si můžeme uchovat toto Sjednocení s Božským Světem!

Síla Božské Lásky, sjednocené s Duší, Která už Se víc nepocit'uje oddělenou od Boha ani na okamžik, přeměňuje celý Její život!

Včera jste se divili zázraku vzkříšení těla, ale existuje jiné, nesrovnatelně významnější vzkříšení: vzkříšení k životu v Čistotě, v Pravdě, v Božské Láске! Takové vzkříšení znamená Sjednocení s Otcem a Osvobození od všeho, co bylo nezbytné pro výuku v materiálním světě.

... Ježíš se odmlčel...

Jeho pohled začal být zvláštní... On viděl to, co bylo před námi ještě skryto...

Kapitola 6.

Poprvé na cestě s Ježíšem

Ježíš s učedníky se znovu chystali na cestu. Já jsem jim připravovala jídlo s sebou.

Potom jsem šla k Ježíšovi, a se sklopenýma očima jsem řekla:

— Tady jsem vám připravila jídlo. Nevím: bude-li to stačit — nebo jestli ještě něco chcete? Odpusť, že jsem neuhádla Tvoje přání...

— Všechno je v pořádku! Udělala jsi to výborně, Marto! A nějak se Mi zavděčovat — to vůbec není zapotřebí! Však víš, že Já nemám marná pozemská přání!

Ale proč se Mě pořád ještě bojíš, Marto? Vždyť jsi Mě chtěla o něco poprosit! Není to tak?

— Ano, Ježíši! Chtěla! Ty vidíš všechno, o čem přemýšlím, co si přeji... Ale já se Tě přesto pořád trochu bojím, ale... už jen nepatrně... A — jenom občas...

— Ale vždyť, jakmile se Mě začínáš bát, — tak přestaneš milovat!

Strach v lásce nežije!

A láska se strachem spolu dobře nevycházejí!

Láska přece strach zahání!

Ale strach... ten je schopen uhasit lásku!

Nu, řekni Mi tedy směle a otevřeně: o co Mě chceš poprosit?

— Dovol mi teď odejít s Tebou a s vámi se všemi.

— To je výborné, že si to přeješ, Marto! Ale bylo by lepší, kdyby k tomu teď nedošlo: tvůj čas ještě nepřišel. On už brzy nadejde, ale nyní ještě není v

tvých silách vydržet celou naši cestu. Já tebe a Lazara vezmu s Sebou o něco později: až se vyplní Písmo a bude uskutečněno všechno předpovězené...

— Ale já tak potřebuji, abys byl po celý čas vedle mě! Všechna duchovní práce se mi přestane dařit, jakmile Ty opustíš náš dům a já zůstanu sama!

— Právě o tomhle Já mluvím!

Aby mohl být člověk spolu se Mnou na této Cestě, musí v jeho životě zůstat jen Bůh! Jmenovitě On — Nejmilovanější, Nejblížeší, — Jeho musí člověk pociťovat vždy vedle sebe! A ne Moje tělo!

— Já to všechno vydržím! Všechny ty těžkosti! Dovol mi jít s vámi a být spolu s Tebou! Vždyť Marie to dokázala! Dokážu to i já!

— Ty jsi Mě nepochopila, milá Marto!

Ale, když tak prosíš, tak si trochu vyzkoušej žít tím životem, kterým teď žijeme my! Ať je to k prospěchu jak tobě, tak i všem ostatním. A ať ti to pomůže se upevnit ve tvém směřování k Nebeskému Otci!

Dovoluji ti, abys teď se Mnou šla!

Všechno bude tak, jak ty chceš, Marto, a také, jak to potřebuje Bůh pro lepší rozvoj tebe-duše! Všechno bude — všem k užitku!

— Děkuji Ti, Učiteli!

... Já jsem se už zavčas předtím přichystala na cestu.

Lazar byl velice udivený, ale nijak mi nebránil v mém záměru.

* * *

A tak začala moje cesta spolu s Ježíšem a Jeho učedníky.

Nebývalá, nevýslovná radost mě teď přeplňovala!

Poprvé se můj život stal životem duše, přeměněné v duchovní srdce, — zářící jak maličké sluníčko!

Předtím se mi to stávalo jen na krátký čas. Ale právě teď jsem poznala úplnost a blaženost života ve stavu téměř neustálé srdečné lásky!

Otevřely se mi *oči duše!* A doslova rozkvetl *kvítek lásky* v mém duchovním srdci!

Poprvé jsem se teď dívala na všechno kolem nadšená krásou — tou krásou, kterou jsem předtím považovala za bezvýznamnou, obyčejnou!

Byla jsem unesená pohledem na ranní kapičky rosy v trávě, květiny, stromy, písek a olivovníky podél cest!

Jako poprvé jsem poslouchala písně ptáků a pozorovala jejich lehký let!

I oblohu jsem viděla jako poprvé! A nemohla jsem se vynadívat na jemné krajkové obláčky nebo na její vysokou a bezoblačnou modrou kupoli nad námi!

Zamilovala jsem si i zurčení obyčejného potoka a něžné laskání jeho vody, klouzající mezi prsty!

Ale vždyť jsem přece i předtím také chodila pro vodu... A — viděla jsem stromy, a travu, a květiny... Ale já jsem je tehdy... jakoby ani nevnímala!

Avšak teď mi s očmi spadly "šupiny všednosti" — a všechno kolem se rozzářilo nevýslovnou krásou!

Všechno teď bylo prosyceno pocíťováním Přítomnosti Boha — Otce-Stvořitele!

A vedle mě šel Ježíš!

Jeho nohy se dotýkaly toho samého písku, co moje! Jeho pohled — svými dotyky — laskal všechno to, co jsem viděla já: všechny ty stromy, keře,

květiny, a dokonce i jen prašnou cestu pod našima nohama!

A na zastávkách ode mě Jeho ruce přijímaly pohár s vodou nebo jídlo!

Jeho přítomnost činila všechno... Svatým!

Byla jsem nevýslovně šťastná!

* * *

Nicméně jsem byla rychle unavená a občas jsem začínala zůstat pozadu... Všimla jsem si, že Ježíš dělá speciálně zastávky, kdy něco ukazuje nebo vysvětluje, abych je mohla dohnat. Styděla jsem se za to: nechtěla jsem být přítěží! A proto jsem se snažila, jak jsem mohla, přestože v prvních dnech byla moje tělesná únava dost velká.

... Ale jak podivuhodné byly večery u ohně a Ježíšovy besedy!

On tehdy již připravoval Svě uředníky na jejich apoštolské sloužení:

— Vy, Moji přátelé, zdědíte to Dílo, které jsem Já začal na Zemi! Vždyť Já nebudu vždy s vámi v tomto těle!

Ačkoliv, přesto budu zároveň s každým Mým následovníkem — tím Světlem a Božskou Láskou, Které vás učím vidět, slyšet a objímat dušemi!

Bůh je přece vždy s vámi a ve vás! A Síla Ducha Svatého, protékající skrz vaše těla, vám umožní naučit se lidem zjevovat tuto Sílu!

Ale zdůrazňuji, že mluvím o Vůli Boha, a ne o intenzitě vašich osobních přání!

Jsou dědicové, kteří dědí pozemské, a proto musejí umět spravovat majetek, který zdědili.

Ale vy jste Mnou vyvoleni, abyste zdědili ne pozemské, ale Nebeské!

Nést lidem Vědění, které jste obdrželi — to bude úkolem vašich životů do posledního dne přebývání v těchto tělech.

Ne každý člověk, který přijal pozemské dědictví, je schopen moudře spravovat peníze a domy, a přispívat k rozvoji těch zemí, které dostal do své správy.

Ale váš úkol je mnohem složitější a odpovědnější! Každý váš čin ve vašem sloužení musí být řízen Otcem Nebeským!

— A dáš nám sílu uzdravovat, a také vidět minulost a budoucnost? A naučíš nás tvořit chleby a oblečení z *ničeho*? Naučíš nás vznášet se ve vzduchu a chodit po vodách?

— Ptáci nebeští mohou létat, a ryby plavou ve vodách... Květiny jsou oblečeny do překrásných oděvů... Cožpak vás musím naučit dovednostem ptáků, ryb a květin?

Vy dostanete jako dědictví něco jiného — Království Nebeské! Cožpak je vám to málo?

Zapamatujte si, přátelé:

Ten, kdo umí ovládat jmenovitě sebe: své myšlenky a emoce — získává velkou přednost.

Například, ten, kdo umí mlčet, pozorně naslouchat, mluvit jen to důležité a v pravý čas — ovládl velice důležitou dovednost.

A proto ten, kdo nachází Království Nebeské uvnitř sebe a neztrácí tento drahocenný poklad kvůli vnějším potížím a zkouškám, je hoděn toho, aby o tom hlásal lidem!

... A Ježíš učil dále o tom, jak se otevřít přijetí Božského Světla Ducha Svatého a zaměřovat toto Světlo-Sílu přes tělesné ruce — pro uzdravování.

Mně bylo ještě mnohé z toho, o čem mluvil Ježíš, nepochopitelné. Ale Božské Světlo-Sílu jsem se tehdy už naučila pociťovat.

... Po této besedě řekl Ježíš Ondřejovi:

— Zítřka pověz Martě o těch sedmi "lampách"¹, které mohou být zažehnuty v těle člověka — aby mohl Božský Duch snadno naplňovat takové tělo a následně jednat skrze něho.

... Příští ráno mi Ondřej vyprávěl o sedmi centrech v lidském těle, která musejí být očištěna a přeměněna:

— Nyní se rozhořela první "lampa" — vyzařování tvého duchovního srdce. A ty teď — od ní — můžeš zapálit i ostatních šest, aby všech sedm center zaměřujících síly duše v těle, mohlo být čistých a začalo lehce vést Božské Světlo.

... Ó, jak rychle jsem se tehdy unavila!...

Když si toho Ježíš všiml, udělal zastávku mnohem dříve, než obvykle.

Tento den nám trochu vyprávěl o Svých putováních po jiných zemích a o vírách národů tam žijících. Pro mě to všechno bylo zajímavé: zvláštní obyčeje, podivné obřady, neznámá jména Božských Učitelů...

Ježíš mluvil zejména o tom, jak rychle se ztrácejí nebo jsou lidmi přerukována učení, přinesená mudrci a proroky:

— Velmi mnoho ústně předávaných tradic a legend mělo svůj počátek v pravém Vědění. A to — ne pouze vyprávění o historii židovského národa.

A časem se v takových pověstech zachovalo jen velice málo pravdy, ale nakupilo se mnoho fantazií

---

¹ Jedná se o čakry.

nebo záměrných lží. Někdy se dokonce i stává, že se žrecové pokoušejí "zbožštit" zlo a ustanovují kult uctívání *sil zla*. Oni takovým způsobem — prostřednictvím navozeného strachu — nutí lidi, aby se jim podřizovali. Viděl jsem to v mnohých zemích, ve kterých jsem pobýval.

Já bych chtěl vrátit lidem — těm nejoybyčejnějším, prostým lidem — věčné Vědomosti o Bohu, o zákonech Univerza, o největší a přeměňující Síle Božské Lásky.

Kupříkladu se podívejte na Martu: jak rozkvetla za těch několik dní! Pro takové lidi — Já také kážu! A takových lidí je velice mnoho! Pro ně se otevírají čisté a jasné životní cesty, vedoucí k osobnímu poznání Stvořitele!

Ten, kdo dosáhl *prostoty života* s Bohem, zažívá veliké štěstí! To štěstí nemůže nikdy vyprchat, jestliže bude duchovní srdce takového člověka vždy v Království Nebeském! Jeho radost je teď v Bohu! A ta radost z kontaktu s Nebeským Královstvím není s ničím srovnatelná!

Dokonce i duše ještě malé a skromně začínající své hledání mohou dosáhnout tohoto štěstí!

Když Bůh přebývá ve tvém duchovním srdci — pak duše jása, zpívá, září a je připravena dělit se o to štěstí se všemi kolem!

Rozechvělé a něžné vnímání všeho kolem — pak začne být přirozené!

Dokonce i malé duše, které se dotknou Čistoty a Blaženosti Božského, získávají tuto Blaženost!

Mnozí lidé mohou, pokud se pocítí dětmi a zároveň učedníky Boha, začít žít šťastně a poznávat Království Nebeské, Které se otevírá milujícím čistým duším!

Ale je důležité, aby to usilování ke Stvořiteli bylo pevné!

Avšak jestliže zmizí radost pocíťování společného života s Bohem, znamená to, že takový člověk něco zanedbal nebo opomenul. A musí tedy pozorně zkontrolovat: co není v pořádku, kde dělá chybu nebo se mýlí.

Pouze čistí dušemi se mohou *podílet* na Životě Boha!

Vy můžete lidem vyprávět o Bohu Otci, zejména o tom, že On nerozděluje Svoje děti podle barvy kůže a podle místa narození. Bůh je jednotný pro všechny lidi, ať už Ho lidé nazývají jakýmikoliv jmény!

Můžete je učit o lásce a bratrství mezi lidmi, o moudré pomoci jeden druhému, o úkolech, předurčených každé duši!

Jen úplně málo pozemských statků je zapotřebí člověku pro život — radostný a klidný!

Avšak jak hloupě vypadá utrácení času na získávání pozemského bohatství, — toho času, který byl každému přidělen na takový šťastný život a zdo-konalování sama sebe!

Přinesení vědomostí o Principech Moudré Božské Lásky může pomoci velmi mnoha lidem — těm, kdo přijmou toto Vědění a zatouží ho uplatnit u sebe! Pro takové lidi budete také kázat! Kvůli tomu se teď uče!

* * *

A potom byla noc pod otevřeným nebem u ohně. Ježíš a všichni Jeho učedníci spali vedle něho. Nebe nás ukryvalo kupolí z hvězd.

Ležela jsem zachumlaná v plášti a nemohla jsem se vynadívát! Nedalo se spát: taková byla kolem krása! Sama sebe jsem pocítila jako maličké zrníčko v neuvěřitelné *Ohromnosti* Jeho Stvoření... A pochopila jsem, že za vším tím *viditelným* existuje i Ten, Kdo tohle všechno stvořil. A že celé Stvoření je určeno k rozvíjení právě takových malých částek. A existence každé z nich je významná — pro Něho.

Nicotně malá a zároveň tak důležitá pro Celek je částekka-duše!

Pochopila jsem, že nejen já jsem nerozlučně spojena se *Vším*. My všichni — jako duše — jsme navzájem spojeni jeden s druhým a s naším Stvořitelem!

Kapitola 7.

Je třeba v sobě pěstovat lásku a čistotu!

Ježíšovi učedníci teď občas také zkoušeli svoje síly v kázání a léčitelství. Několikrát jim Ježíš dovolil, aby se ve dvojicích nebo trojicích vydávali do vesnic a učili se kázat bez Něho.

Stávalo se, že se vraceli pomlácení kameny a rozmrzelí svými nezday. Ale stávalo se i to, že jejich kázání měla úspěch.

Mně zatím nebylo dovoleno chodit s nimi, přestože jsem velice toužila vyprávět všem lidem o tom, co jsem teď i já sama poznala.

... Ale jednou jsme šli s Ondřejem nakoupit jídlo do nejbližší vesnice.

Na tržišti, když jsem kousek poodešla od Ondřeje, abych vybrala a koupila olej, jsem zaslechla, jak jeden člověk říkal druhému, a ukazoval přitom na Ondřeje: "Tamhleten je podobný tomu, co chodí s Ježíšem z Nazaretu, vede pobuřující řeči a předstírá, že uzdravuje!" Lidé kolem začali probírat klepy o Ježíšovi a zázracích, Jím vykonaných.

Zejména mluvili o vzkříšení Lazara, že to není pravda, že to všechno jsou výmysly.

Já jsem se nedokázala ovládnout a protestovala jsem:

— Já jsem sestra toho samého Lazara a mohu dosvědčit, že jeho vzkříšení Ježíšem je pravda. Můj bratr už byl mrtvý čtyři dny, když ho Ježíš vrátil k životu v těle.

... Se zápalem a vši silou duše, které jsem byla schopna, jsem začala vyprávět o Ježíšovi... Selhával mi hlas, do očí se mi nahrnuly slzy.

Naprosto jsem neočekávala takovou reakci, která následovala... Taková zloba byla v těch lidech! Obviňovali mě ze lži! Mnozí začali vzrušeně vykřikovat kletby na mou a Ježíšovu adresu! A potom někdo vykřikl, aby mě ukamenovali...

Dříve jsem vždy byla taková poslušná a způsobná, nikdy jsem v ničem nevyvolávala pohoršení ze strany okolních lidí. A najednou — tohle!...

Ale já jsem si byla tak jistá svojí pravdou, tím, co jsem věděla o Ježíšovi, že jsem se začala přít ještě vášnivěji!

Ale to už příběhl Ondřej, a co nejrychleji mě odváděl od rozlíceného davu. V patách za námi letěly kletby a kameny.

Nakonec jsme tak ani nic nenakoupili ...

Vraceli jsme se s prázdnou, a já jsem se cítila provinilá a nešťastná. Plakala jsem nad tou nespravedlností.

Ondřejovi po spánku stékala krev; uhodil ho jeden z hozených kamenů.

Ale Ondřej si toho nevšímal a klidně a laskavě mi říkal, že ne vždy a ne všem musíme nutně dokazovat pravdu, že dokonce i sám Ježíš se snaží mluvit jenom s těmi lidmi, kteří Ho chtějí poslouchat a jsou připraveni věřit Jeho slovům. A — že nemá smysl přesvědčovat o něčem zlostný dav.

Já jsem stěží poslouchala Ondřeje a ani jsem se nepokoušela zdržovat slzy. Bylo mi tak trpce a styděla jsem se. Vždyť to kvůli mně vznikly problémy...

Ježíš nás přivítal se Svou obvyklou laskavostí. Přejel dlaní nad Ondřejovým obličejem — a krvácení se zastavilo.

Potom přistoupil ke mně a objal mě:

— Tato příhoda není hodna tolika slz! Ještě mnoho lží uslyšíš od lidí o Otci Nebeském a o Mně...

Nyní, když jsem Já spolu s vámi, není důvod rmoutit se kvůli maličkosti, když byste se měli radovat z Velikého!

— Ale vždyť budou všichni kvůli mně hladovět!...

— No, cožpak je to takový problém?!

— Ano, je...

— Tak pojď, my sami nás všechny nakrmíme! Přines vodu z potoka, Marto, — a potom budeme obědvat!

... Vůbec jsem se nedokázala zbavit rozrušení z toho, co jsem prožila. U potoka jsem se na chvíli zdržela a snažila se uklidnit. Voda, proudící po kamelech, byla chladivá a čistá. Dlouho jsem si s ní

omývala tvář a ruce před tím, nežli jsem nabrala vodu do nádoby.

Když jsem se vrátila, Ježíš vzal moje ruce do Svých. A potom jsme začali lámat poslední kousek chleba, který nám zbýval...

Ježíš stál za mými zády. Vycházelo z Něho zvláštní teplo a Síla. Jeho Ruce mýma rukama přelamovaly chléb. A teplé úlomky chleba, jakoby zrovna čerstvě upečeného, zaplnily velkou dřevěnou mísu.

Jedna věc je slyšet o něčem podobném... A druhá — dotýkat se dlaněmi, které byly v Ježíšových Rukách, Jím stvořeného chleba... Moje radost teď neměla konce!

Když bylo chleba dost pro všechny, Ježíš řekl:

— No tak vidíš, jak je všechno na tomto světě jednoduché, když neztrácíš ani na okamžik spojení s Otcem Nebeským!

A vůbec není nutné si zoufat z nezdarů, když víš, že jsi na správné cestě!

Ještě tě čeká naučit se ovládat svoje emoce, milá Marto! A přitom, ty už přece víš — jak!

... Podávala jsem všem vodu z nádoby. Všichni si umyli ruce a usadili se na zemi u ohně a improvizovaného stolu.

V té době procházel kolem pastevec se stádem ovcí a koz. Poprosil nás o dovolení sdílet s námi teplo ohně a naše jídlo, a na oplátku nám nabídl zchromlou ovci, která si pohmoždila nohu, a skoro se už nemohla samostatně pohybovat.

Ale Ježíš přejel rukou — a noha zvířete se zahojila. Ovečka vesele běžela k ostatnímu stádu.

Pastevec byl uchvácen tím údivem prostého člověka, pro kterého je Božský zázrak všehovšudy prostá radost a přirozená součást všedního života.

Obdaroval nás plackami se sýrem a zasedl s námi ke skromné tabuli.

Následující den, když nás pastevec se svým stádem opustil a vydal se svou cestou, se učedníci zeptali Ježíše:

— Jak to všechno děláš, Učiteli? Ty jsi nás naučil všemu, co umíš Sám! Jak rozmnožuješ jídlo a okamžitě uzdravuješ těžké rány?

My zkoušíme léčitelské síly, učíme se zaměřovat proudy Světla... Ale to je tak málo ve srovnání s tím, co s lehkostí vykonáváš Ty! Jak se to máme naučit?

— Já jsem vám už něco říkal o tom, že všechno, co vidíme *zvenku* očima těl, — se ve skutečnosti ve své podstatě *skládá ze Světla!*

Ten, kdo se sám naučil být Světlem Ducha Svätého a dívat se z tohoto Světla, ten může vidět *Světelnou* podstatu všeho projeveného v tomto světě — svým duchovním zrakem.

Ano, i kameny, i chléb, i naše těla jsou zvláštním způsobem organizované shluky předtím tekutého Světla, existující podle přesně stanovených Božských zákonů.

Synům a Dcerám Boha jsou dány možnosti působit — Silou Duší, Které jsou také Světlem, — na toto Světlo, které je Základem pevných předmětů.

Tak je možné tvořit ze Světla chléb. Nebo — vyléčit nemoci znovuoobením pořádku přebývání Světla v tělech nebo v jejich konkrétních orgánech.

Taková schopnost působit na všechno v Univerzu je vložena Bohem do podstaty duchovně rostoucího člověka.

Ale dokonce i když v sobě nerozvinul Božské vidění a Božské pochopení podstaty všeho, co se dě-

je, prakticky jakýkoliv člověk přesto částečně používá tyto schopnosti, ale dělá to neuvědoměle.

Energie, naplněné silou emocí lásky, vyvolávají tvoření a uzdravení.

Ale když se energie člověka vylévají, a podřizují se přitom emocím strachu nebo nenávisti, dochází k destrukci.

Často dochází k tomu, že něčí nebo i naše vlastní negativní emoce narušují harmonii uvnitř i kolem našich těl. A to vždy škodí, jak člověku, který plodí takové škodlivé myšlenky a stavy, tak i jiným bytostem. Proto je dobrodiním to, že obyčejný člověk nemá tak velkou sílu, aby přetvořil ve skutečnost všechno to, o čem přemýšlí, všechno to, co by chtěl vykonat.

Popletené myšlenky a nejasné obrazy téměř všech lidí umožňují vzniknout v materiálním světě jen malé části toho, po čem člověk touží. Jedna myšlenka tvoří, ta následující — může ničit to ještě nestvořené, ale jen nejasně zamýšlené...

Svémi myšlenkami a emocemi, vzdálenými čistotě, lidé často narušují pořádek proudění Světla ve svých tělech. A to může vést k nemocem.

Také i kolem sebe mnozí lidé vytvářejí prostor s natolik hrubými energiemi, že se tam nenávisť může lehce a bezostyšně projevat, a pokora a dobrota jsou nepřirozené...

"Průměrný" člověk, vzdálený poznání svojí podstaty, obvykle kmitá jako kyvadlo mezi dobrem — a zlem, radostmi — a zármutky, jistotou — a pochybnostmi, dobrotou — a krutostí...

Ale všechno je spojeno se vším. My jsme spojeni, jak jeden s druhým, tak i s Bohem — Otcem i Matkou všeho jsoucího!

Příčemž se dokonce i jen myšlenky — dobré nebo zlé — navracejí, jako ozvěna, ke svým zdrojům, a přinášejí přitom odpovídající následky do osudů lidí, kteří je stvořili.

A pouze ve Splynutí s Otcem Nebeským se získává nejen Síla působit na nejrůznější předměty a na lidská těla pro jejich uzdravení, ale přichází i *pochopení*: kdy je uzdravení — k dobru, a kdy — ke zlu.

— Cožpak může být uzdravení ke zlu?

— Může... Uzdravení těla bez uzdravení duše může přinést škodu. Vždyť se přitom mění osud uzdraveného člověka, a to znamená i návaznosti různých osudových událostí, s tímto člověkem spojených.

Zde je prostý a názorný příklad. My vyléčíme odvážného a silného vojáka ze smrtelného zranění, ale on se dál podřizuje rozkazům, účastní se dobovacích válek, zabíjí druhé lidi, plení domy, dělá z dětí sirotky...

Zde jsou následky jak pro něho, tak i pro další podobné lidi očividné.

Ale i v jakýchkoli případech, kdy duše nezískává při uzdravení těla prospěch z potřebné vyučovací lekce, a nevydává se na cestu nápravy a přeměny, pak uzdravení — není k dobru!

Bůh nikdy lidem neposílá nemoci, netrestá je, neporoučí! Ale jmenovitě osobní nesprávné skutky a myšlenky každého člověka přitahují do jeho života takové události, které jsou povolány *poučit duši*, pomoci jí se očistit a stát se lepší.

Proto i naše pomoc musí být moudrá. A ta síla, kterou vás obdařuje Bůh bude vzrůstat — podle míry vašeho pochopení každé situace a osudu každého člověka.

* * *

Pokračovali jsme v cestě...

Ježíš teď hodně kázal. A často Ho vítali jásající davy. Zdálo se mi, že brzy bude celý svět vědět o Příchodu Mesiáše — a zavládne "zlatý věk" Božské Spravedlnosti! Poslouchali Ho bohatí i chudí, a také lidé různých národností a dokonce i různé víry.

... Jednoho dne jsme uviděli, jak římský voják hrubě rozmlouval se stařečkem a jeho ženou u jejich ubohé chýše. Bral jim poslední zásoby jídla, protože shromažďoval potraviny pro svůj vojenský oddíl. Rozkaz, který dostal, ho zjevně netěšil, ale svoji nespokojenost s tím, co musel dělat, projevoval jen v ještě surovější rozmluvě se starými lidmi.

Už jim sebral všechny placky a sýry, a teď požadoval víno. Ale staří lidé zoufale naříkali, že vinnou révu nepěstují a víno nedělají!

Ježíš přistoupil k vojákovi a řekl:

— Ty si myslíš, Avitusi, že se sám vyhneš stáří a smrti, a že nebudeš mít ani nemoci? Domníváš se, že budeš mít své zdraví a sílu navždy? Domníváš se, že pokud zahyneš mladý v bitvě za moc Říma, budeš pak šťastný ve své posmrtné existenci?

— Odkud znáš moje jméno! A co je to za divné otázky, které mi dáváš? Nejsi ty ten židovský prorok, kterého následují zahálčiví zevlouni? A ty chceš poučovat mě — legionáře Říma? Ty se nebojíš rozloučit se s životem hned přímo teď?

... Voják uchopil rukojeť meče, aby tím zdůraznil svoji hrozbu.

— Já se tě nebojím, Avitusi, poněvadž znám nejen tvoje jméno, ale i mnohé z toho, co o sobě nevíš ani ty sám!

Ty jsi mi život nedal, nebudeš Mi ho ani brát! Až přijde čas, Já přijmu smrt těla ze Své Vůle! A pak si na Mě vzpomeneš a poznáš, Koho jsi potkal a s Kým jsi teď hovořil.

Ale zatím — zkus v sobě poznat nejen sílu a umění podřizovat se rozkazům, ale i umění myslet. Tvoje dnešní rozhodnutí — změni tvůj osud.

... Na určitou chvíli Říman strnul. Před jeho vnitřním zrakem proplouvaly scény z jeho možné budoucnosti — ale vůbec ne té hrdinské budoucnosti, kterou předtím pro sebe plánoval...

— Cožpak ty toužíš po nemohoucím stáří se žebráckou existencí na dlouhé roky? — pokračoval Ježíš?

— Jaké mámení jsi to na mě přivolal? Kdo jen by mohl chtít takovou hrůzu?

— Já jsem ti jen ukázal tvoji možnou budoucnost. Pochop, že si přímo teď svýma rukama, odebírajícíma jídlo stařečkům, ty sám píšeš tyto závěrečné stránky svého života...

— Proklaté plemeno! Vy všichni jste čarodějové se svými divokými vírami! — vykřikl Avitus.

... Potom Říman hodil pytel s potravinami k nohám stařečků. Prsty rukou udělal "ochranné" znamení, které se považovalo za ochraňující před magií a "uhrančivým pohledem". Pak švihl koně a uháněl pryč, zvedaje mračna prachu...

* * *

Když jsme se vydali dále, poté, co jsme stařečka a stařenku uklidnili ujištěním, že se voják už nevrátí, Ježíš klidně pokračoval v rozhovoru.

— Vůbec ne pokaždé má smysl vměšovat se slovy a skutky do osudů lidí. Ale tento člověk už byl dost blízko pochopení nespravedlivosti svého jednání. A on je dostatečně rozumný a silný, aby dokázal změnit svůj život k lepšímu. Domnívám se, že on definitivně přijme správná řešení v ten den, kdy pochopí, kdo Já jsem, a vzpomene si na toto setkání... My jsme mu dnes dali určitou šanci na záchranu...

Rozvinutá duše může řídit velice mnoho procesů a událostí v tomto světě: stavy uvnitř těl i události, které se dějí kolem. Ale lidé to obvykle nevědí a umožňují, aby se všechno dělo jakoby náhodně.

Ale, jestliže člověk chápe, že jeho pohyb v životním proudu v mnohém závisí na něm samotném, pak začne vynakládat úsilí v patřičném směru — a chaosu v jeho životě začne být méně.

... To setkání s římským vojákem posloužilo jako záminka pro mnoho našich rozhovorů večer u ohně. Ale větší část těchto besed se omezovala na posuzování pohrom od římské nadvlády. Mnozí učedníci neovládli své emoce a vyjadřovali svůj názor na utlačování lidu Římany. A také vylévali své rozhořčení na zákoníky a farizeje.

Ježíš k nim jednou přišel a sedl si vedle. Poslouchal, Jeho obličej měkce zářil ve světle ohně. Ticho noci nás obklopovalo ze všech stran... A jen hrstka lidí, kteří se vášnivě přeli o to, co je dobro a co zlo, narušovala to ticho...

Dívala jsem se na Ježíše a skoro jsem nevnímala slova hádky.

Potom Ježíš promluvil, a doslova zastavil vzrůstající vlnu obvinění Římanů ze zla a ze spousty neštěstí:

— Vy máte v mnohém pravdu, Moji přátelé!...

Ale přesto, odsouzení — to není správná cesta! Pokud obviňujete lidi zla a neřesti, a také lidi fanatické ve své nevědomosti, i vy riskujete, že podlehnete neřesti hněvivosti!

Nikdy zlem nezvítězíte nad zlem! Nenávistí nepřemůžete nenávist! Já vás budu muset naučit vždy vítězit jen silou lásky!

Velice snadné bývá pro rozčileného řečníka shromáždit kolem sebe dav lidí, kteří protestují a chtějí si vylít nahromaděnou nespokojenost a hněv!

Ale mnohem složitější je sjednotit lidi v tvořivosti a laskavosti, v milosrdenství a přání poznat Boha.

Přimět duše k otevřenému projevení nespokojenosti, rozčilení nebo hněvu, nevyžaduje žádné úsilí! Takový člověk všehovšudy jakoby otevírá nějakou "záslepkou", zadržující emoci, — a nenávist vytryskne ven!

Stává se, že řečník speciálně podněcuje posluchače, a že poukazuje na toho či na ty, koho je třeba odsuzovat či nenávidět... Říká lidem, že "spravedlivý hněv" je správný...

Často právě tak vládcové a kněží ovládají dav, kterému je zapotřebí jen ukazovat, koho se patří nenávidět...

Vždyť už se nejednou stalo, že slova o pravdě zněla na Zemi, ale lidé je neslyšeli, nechápali... A proroky — vyháněli! A — zavrhovali všechno to, co vede k čistotě a k dobru...

Vždyť lásku a čistotu v sobě *musíme pěstovat!* A to bývá těžké, vyžaduje to úsilí!

Vidět zlo v druhých lidech, a ze všeho je obviňovat — to občas lidem připadá jako správné a spravedlivé...

A mimo to, dokonce i pokud budou řeči kazatelů pravdivé, ale jen od uslyšených pravdivých slov se lidé sami přece nemění.

"Opona" mezi světem Stvořitele — a Jeho Stvořením je neproniknutelná pro ty, kdo v sobě nemají Lásku!

Jenom srdce, milující pokorně a upřímně, je schopno tuto "oponu" překonat a poznat Toho, Kdo je Prvotní, Svátý, Všemohoucí a pro každého je rodným Otcem i Matkou!

Ó, jak já bych chtěl naučit každého z lidí, aby poznával Nebeského Otce — svým otevřeným milujícím srdcem!

Naše pomoc lidem musí být pomocí, probouzející duše, — ty duše, které jsou připraveny se probudit!

Občas tomu napomáhají zázraky uzdravení...

Bohužel, zkreslování v chápání dobra a zla jsou lidské historii vlastní...

Vy jste dnes hodně mluvili o Římanech... Ale... uplyne ještě pár let — a právě mezi Římany se objeví spousta následovníků Učení Otce Nebeského, které vám Já dávám...

Nepohrdejte lidmi kvůli mládí duší a kvůli nesprávným přesvědčením, která jim vštípili výchovou falešní učitelé!

Bude velice smutné, pokud *Učení o Božské Lásce a přeměně člověkem sebe-duše* začnou lidé zavádět násilně: pomocí krvavých bitev, znovu rozsevaje nenávist a zkázu — kvůli tomu, aby dokázali svoji nadřazenost nad druhými, vlastní "vyvolenost" mezi národy, výjimečnou "svatost" svých vlastních obřadů a rituálů...

Proto my teď musíme zasít semena pravdivých Vědomostí o Cestě ke Stvořiteli — prostřednictvím srdečné lásky a čistoty duší!

* * *

Uběhl ještě krátký čas — a... něco jako by se ve mně zlomilo.

Nemělo to žádnou viditelnou příčinu. Ale já... jsem byla unavená z napětí tohoto pro mě nezvyklého života: z nočního spánku na zemi pod otevřenou oblohou, z chození po celé dny mezi vesnicemi, z mnohahodinových pobytů v davech, naslouchajících Ježíšovým řečem... Přičemž ty lidské davy byly stále početnější...

Přestala jsem pocitovat Božskou Přítomnost tak živě, jak se mi to ještě docela nedávno dařilo.

Byla jsem tak unavená, že už jsem ani nedokázala myslet na nic jiného, kromě... únavy a toho, že se stávám přítěží pro Ježíše a Jeho společníky. Trápil mě kvůli tomu pocit viny.

A tak nastal den, kdy mi Ježíš velice laskavě řekl, že je čas, abych se vrátila domů:

— Teď nastane čas, kdy to vůbec nebude jednoduché pro nás pro všechny, a tak bude lepší, když se vrátíš...

... On už věděl, že se Jeho čas přiblížil... Ale my... jsme ještě žili v nevědomosti...

Rozplakala jsem se hanbou a roztrpčením, prosila jsem Ho za odpuštění, že jsem neposlechla a vyprosila jsem si povolení k cestě... Ježíš mě utěšoval:

— Nermuť se, Marto! Jsi prostě jen unavená. Ale doma pochopíš, jak mnoho jsi poznala za ty dny na

cestě s námi. A pokud se budeš snažit, pak poznáš, že Já mohu být s tebou, vedle tebe i v tobě — vždy!

A brzy pak bude pro tebe úplně jednoduché: žít v Bohu, a nedělat nic důležitého bez Jeho přímého Požehnání!

Bůh je přece nutně přítomný *vždy všude*: vně i uvnitř těla každého z nás! A On je Svědkem všeho, co se děje v našich životech, všeho, co pocítujeme a co si myslíme!

Je jen zapotřebí dát tuto znalost do souvislosti se svým životem, přijmout ji do svého života, a ve svém životě ji uplatnit!

Ty si myslíš, že ti doma překážejí drobné starosti a každodenní shon? To není pravda! Tobě předtím překáželo *žití hlavou, a ne srdcem!*

Když je ve tvém srdci Bůh, pak i při práci v kuchyni můžeš být v Tichu a Blaženosti Jeho Přítomnosti!

Nermuť se: všechno ve tvém životě bude v pořádku! Nic vnějšího tomu nemůže zabránit!

A Já ti budu dál pomáhat osvojovat si to, jak se postupně naučit oceňovat významné a důležité, a nevýznamné odsunovat ze svého života.

Ty se Mě můžeš naučit vidět dokonce i tehdy, když Moje tělo nebude vedle tebe.

Ondřej tě doprovodí domů, a potom nás dohoní.

Neprotestuj: bude to tak pro tebe bezpečné, a dobré pro všechny. Já to přesně vím! — řekl Ježíš a usmál se s takovou něžností a laskavostí, že jsem se znovu div nerozplakala.

Potom On dodal:

— Uběhne už jen dost málo času — a pak už odsud odejdeme všichni spolu. Já postupně vezmu s sebou jak tebe, tak i Lazara, a mnohé další...

Ale zatím — prostě jen sbírej síly, a osvojuj si ten život duše, který se před tebou otevřel!

Já bych tě mohl už teď obdařit Svojí Sílou, ale ty ještě nejsi připravena ji přijmout... Vždyť síla může i ničit, a nejen tvořit...

Každý z vás bude muset tu Sílu získat — od Otce Nebeského!

Připravuj se na to!

Kapitola 8.

Ondřejovy lekce

Ondřej mě doprovázel domů. Naše cesta už trvala skoro týden.

Bylo mi smutno, že jsem nemohla dál žít a učit se mezi nejbližšími Ježíšovými učedníky. Velice jsem se styděla, že jsem to nezvládla a že teď ještě navíc odvádím pryč Ondřeje.

Nedokázala jsem klidně přijmout tu prostou pravdu, že je teď moje role mnohem méně významná, než role Ježíše a Jeho nejbližších Učedníků. A — že se teď mohu klidně vrátit domů, a docela obyčejným způsobem zadělávat těsto a péct chleba, dělat jakoukoliv práci a přitom se dál učit žít s Bohem v srdci, naplňovat láskou prostor kolem, třebaže zatím ne tak velký jako u nich...

A tak jsem si musila nejdříve ujasnit, že tohle přece není tragedie, není to fiasko ani pád! Jen se musím upevnit v tom, co už jsem poznala, vždyť i to už byl významný duchovní úspěch! A teď bych měla žít tak, aby láska naplňovala moje ústa, pronášející slova, aby se moje ruce s láskou všeho dotýkaly, aby

dokonce i mlčení, úsměv, pohled — to všechno aby v sobě neslo laskavost a klid, něžnost a péči!

V těchto dnech jsme si začali být s Ondřejem velice blízcí.

Šli jsme — a cestou jsme vedli hodně rozhovorů o důležitých věcech.

To bylo moje další vyučování u Ježíše — prostřednictvím Ondřeje.

Naučila jsem se pociťovat, jak nás Veliké Ježíšovo Světlo opatruje na cestě! Začala jsem se učit vnímat Jeho přítomnost, třebaže jsme byli vzdáleni od Jeho těla. Avšak On byl přece — po celý čas s námi!

* * *

Na jedné straně mně bylo velmi příjemné, že byl Ondřej vedle mě. Ale na druhé straně mě občas napadaly smutné myšlenky na nevyhnutelné brzké rozloučení s ním, které už možná bude navždy, a ty mě tížily a trápily.

V tento den, jako by odpovídal na všechna ta moje nevyslovená trápení, Ondřej řekl:

— Od lidí, které milujeme a předpokládáme, že oni také milují nás, často očekáváme úplnou vzájemnost, pomoc, podporu, uznání. Rozhořčujeme se, když nám neprojeví dostatek pozornosti, trápíme se, když nedostáváme takovou lásku, jakou od nich chceme.

Ale existuje i jiná možnost milovat. Je to milovat, zapomínaje na sebe! To znamená — milovat dokonce i tehdy, když není naděje na oboustrannost nebo na štěstí dlouhého manželství. A také to zna-

mená — milovat vždy, bez ohledu na to, že se nedaří být vedle sebe těly v tomto pozemském životě.

Vždyť jednota duší, a ne těl, je to, co je v nás doopravdy významné — pro Boha!

Láska, spojující tělo s tělem, je také čistá a nemá v sobě hřích, jestliže je upřímná, vzájemná, starostlivá a není v ní ani náznak možného ubližování tomu, koho milujeme.

Prostřednictvím vzájemné lásky se učíme milovat tak, abychom si potom svojí rozvinutou láskou mohli zamilovat i Boha!

Nyní je taková Jednota s Bohem pro nás otevřená! Prostřednictvím intenzivní lásky k Bohu se s Ním lidská duše sjednocuje, mizí v Jeho Nekonečnosti, v Jeho Bezmezné Lásce!

Já tě miluji, Marto, a vím o tvojí lásce ke mně. Ale my nemůžeme zopakovat v našich životech lásku mezi Ježíšem a tvojí sestrou Marií. A nemůžeš se na mě zlobit, že jsem si zvolil takový osud!

Ta volba se stala dávno — tehdy, když jsem poprvé potkal Ježíše. Přesněji — když si mě našel On...

— Pověz mi o tom! Jak ses stal Jeho učedníkem?

— Ani nevím, jak ti to mám vypovědět... On Sám povolal každého z nás...

My jsme se stali Jeho učedníky — a Jeho následování se pro nás stalo úplně jiným, novým životem. On nás jakoby "vytrhl i s kořeny" z předchozí existence — a zůstal jen život spolu s Ním v každodenním, neustálém učednictví pro budoucí Sloužení Nebeskému Otcí.

On nás doslova *přestěhoval do nových osudů...*

Přičemž tento asketický život vůbec není podobný tomu, jaký vede většina lidí, dokonce ani těch věřících a vzývajících Boha.

My jsme za ty více než dva roky s Ním toho tolik prožili, že by to vystačilo na desítky obyčejných lidských životů!

A to není pro každého... A také o to ani každý nestojí!... Vždyť to znamená odvrhnout ze života všechno zbytečné, a duchovní přeměnu a Sloužení udělat nejen tou hlavní, ale tou jedinou věcí v životě!

To je možné označit za *úplnou oddanost* Bohu.

My se vždy učíme — ve dne i v noci.

Přičemž, když jsme spolu s Ježíšem, je snadné naučit se tak žít, snažit se stát takovými, jako On!

Chtěl bych ti vyprávět o svém prvním rozhovoru s Ježíšem na toto téma.

Seděli jsme ve dvou v olivovém háji. Já jsem se na Něho okouzleně díval. Lehký stín listů se pohupoval na Jeho obličej, rukách, oděvu. Zdálo se, že jenom ta hra světla a stínu dělá viditelnou Jeho tělesnou podobu. Poněvadž veliké Světlo duše proráželo z Božského světa a zaplavovalo všechno kolem.

Ježíš mi tehdy řekl:

"Já jsem si tě vyvolil. A ty se můžeš stát Mým učedníkem. Ale Já jsem povinen se tě zeptat: a ty sám — chceš být *vyvoleným*? Chceš zasvětit celý svůj život sloužení Bohu Otci, a kázat tu Pravdu, kterou budeš odteď poznávat? Velkolepost hrdinství duchovního života — to vůbec není jednoduchý osud... Ale právě tento osud je přichystán Mým společníkům. Můžeš si to ještě rozmyslet..."

Vykřikl jsem:

"Rozmyslet? Neodvážil jsem se ani snít o takovém štěstí — o životě s Tebou, Ježíši! Dokonce i

Jan, Který mě učil, Tě nazval větším, nežli on... My všichni jsme z Janových kázání věděli, že přijde Mesiáš! Toužili jsme uvidět Tě a uslyšet Tvoje řeči! Mohl bych si přát něco většího, nežli být Tvým společníkem a učedníkem?!"

Ježíš pokojně vysvětlil:

Ale ne všichni jsou schopni žít pouze pro Boha..."

Potom dodal:

"Tohle bude tvůj nový osud. Přijmeš ho?"

... A já jsem tehdy uviděl celou svoji Cestu dopředu — a přijal jsem ji od Ježíše.

... Šli jsme s Ondřejem dlouho mlčky. A Veliké Světlo Ducha Svatého nás objímalo s Božskou Něžností.

* * *

Následujícího dne se stala ještě jedna významná událost.

Procházeli jsme kolem malého pramene. Byl považován za svatý... Mnoho nemocných se tam omývalo a modlilo se.

Uviděla jsem úplně zoufalou ženu — kousek opodál od všech ostatních. Klečela na kolenou a na rukách měla dítě, rok a půl nebo dva roky staré... Modlila se k Bohu za jeho uzdravení...

Ale i tomu, kdo neumí číst myšlenky, muselo být jasné — že už jí nezbývá ani víra, ani naděje...

Přišli jsme blíže, a já jsem prohlédla dítě...

A pocítila jsem všechnu duševní bolest té ženy!... A moje přání jí pomoci bylo nezlomné!

Přistoupila jsem k ní, abych jí řekla alespoň nějaká slova útěchy, ale nevěděla jsem, jak začít...

Vždyť ta žena byla tak pohlcena svým žalem, co by jí byly platné příběhy o Ježíšovi...

Přesto jsem se rozhodla:

— Já sama nemám sílu, abych uzdravila tvoje dítě... Ale já znám Toho, kdo uzdravuje z nevyléčitelných nemocí a dokonce křísí zemřelé. On vzkřísil mého bratra Lazara, když už byl čtyři dny mrtvý... On uzdravuje Sílou Božské Lásky — Sílou Nebeského Otce!

Ted' tu Ježíš tělesně není. Ale řekl mi, že On — jako Duše — bude vždy spolu se mnou a s každým, kdo Ho přijímá do svého srdce.

Pojď, zkusíme to — a spolu se k Němu obrátíme o pomoc!

... Žena ke mně zvedla oči. Už v nich nebylo to předchozí němé zoufalství.

Ondřej přistoupil a položil ruce na tělo dítěte. Pochopila jsem, že se to ted' podaří! A — děkovala jsem Ondřejovi, Ježíšovi a Nebeskému Otci!

Světlo Ducha Svatého teklo a zahalovalo prostranství.

Nevím, jak dlouhou dobu to trvalo... Když jsem znovu začala vnímat realitu všedního světa — spalo už spokojeně se usmívající, uzdravené děťátko, v náručí matky. A Ondřej jí říkal ta nejdůležitější slova, která pokud budou pochopena, dodají uzdravení nezvratný šťastný konec!

* * *

Toho dne později jsem se zeptala Ondřeje?

— To znamená, že ty můžeš také uzdravovat, tak jako Ježíš, Jeho Sílou?

— Někdy... Tato schopnost se získává postupně... Z Velikých Hlubin se jakoby projevuje Boží Síla a přesvědčení, že je možné Ji teď použít k dobru!

Stalo se mi to už nejednou. Ale ne vždy se to podaří.

Kázat, promlouvat k lidem, když ve mně mluví Bůh, to je jednodušší...

Ty sis to dnes také vyzkoušela: tak veliké bylo tvoje přání pomoci a víra v to, že to Ježíš může vykonat, dokonce i když není přítomen tělesně.

Zjevilo se ti Světlo Ducha Svatého — a Ono ti dalo tu Sílu. A mně bylo také dovoleno zapojit se a pomoci!

... Ondřej se odmlčel, a pak pokračoval:

— A přesto, Marto, obyčejné "pozemské štěstí" je tak křehké! Tak velice je závislé na tom *vnějším!*...

Narodilo se dítě — štěstí... Vážně onemocněl nebo zemřel blízký člověk — zármutek... Nemocný se uzdravil — znovu štěstí...

Tohle jsou lidská štěstí a zármutky: milují tě, chválí, vyplňují se tvé touhy — jsi šťastna... Ale, co když kolem začne být všechno jinak?

Pokud se zhroutl na první pohled pevný, ale ve skutečnosti iluzorní, vnější blahobyť, pak bez spoléhání na neotřesitelnou Lásku Boží nemůžeme obstát v bitvě za duchovní dokonalost!

V tomto světě můžeme žít podle zákonů "projevené" tělesné materiální existence: mezi předměty a událostmi...

Ale můžeme začít žít podle zákonů světa duchovního. Zde se nám otevírají téměř neomezené možnosti!

Ty už přece víš, že se duše může stát mnohem větší, nežli tělo. Může rozměrově přerůst svoje tělo a

zaplňovat prostor, — správně rostoucí duše se může rozšiřovat stále více a více. A pokud takto roste, může duše získávat i velkou sílu, a mnoho schopností.

Ale je velice důležité, aby se ovládání té síly neobrátilo ke zlu. Jmenovitě v nerozumu nebo v hrubosti a nečistotě duše spočívá nebezpečí pro duši, disponující mimořádnou silou, že svůj život omezí na používání magie kvůli uspokojování osobních přání.

Nám se občas zdá, že jsou všechna naše přání dobrá. Ale pokaždé to tak není...

Proto je tak důležité před získáním mocných sil pro působení na "projevený" svět — upevnit se v Jednotě s Otcem Nebeským, a jednat s pochopením Jeho Záměru. Musíme se naučit postupovat právě tak v každém konkrétním případě!

Jenom tehdy, když je osvojeno Sjednocení s Božskou Moudrostí a Láskou, je získání Božské Síly k prospěchu!

Ježíš nás učil:

"Tehdy, když získá Jednotu s Bohem, může taková Božská Duše snadno zaměřovat proudy Síly pro uzdravení a pro změnu dalších vnějších událostí. V "projeveném" světě se pak všechno začíná dít jakoby "samo od sebe" správně, poslušno Božského Proudů, tvořícímu všechno z *Hlubin*. Přitom se zvedá Vlna Boží Síly — a Ona nás doslova nese a tvoří všechno kolem nás tou rychlostí, která je nezbytná!"

Ježíš nám o tom říkal jako o možné budoucnosti:

"Tohle se brzy stane přirozeným stavem života pro mnohé z vás, kteří se sami, nebo ve dvojicích či trojicích, vydají kázat po světě. Oni budou lehce vnímat Slova z Božské Hlubiny, která je třeba

pronášet! To, co je třeba v každém okamžiku dělat, — bude přicházet jako *pochopení!* I Můj Hlas se naučíte slyšet. I Moji Podobu dokážete vidět vždy, když budete potřebovat radu a pomoc!

A je důležité přitom zůstat mírní a pokorní, abyste nezačali postupovat "jak já chci", například kvůli zveličování sama sebe. Ale je třeba — jen pokračovat v plnění Vůle Nebeského Otce!

Je zarmucující vidět povýšenost u těch, kdo se zavázali pomáhat druhým. Často vzniká u lidí, kteří se už dotkli Pravdy, ale ještě ji nepoznali ve vší úplnosti, nedokázali ji zcela přijmout.

Ten, kdo se zvysoka dívá na druhé lidi, nikdy nedosahuje úspěchu ve věcech pomoci! On jenom posiluje svou vlastní domýšlivost, zahanbující ho před Bohem.

A já se učím mírnosti a pokoře, poněvadž jen tak je možné "uvolnit místo" pro Boží Sílu v nás! Ale pyšní — snadno klopýtnou..."

My všichni se tomu musíme učit! A ty — také, Marto!

Jestliže by Ježíš Svojí Sílou udělal každého z nás Dokonalým, pak by byl narušen zákon Božského rozvoje duší. My všichni musíme sami vyrůstat k Dokonalosti! A ty potíže, se kterými se setkáváme na naší cestě, nejsou důvodem k tomu, abychom se vzdávali, ale jsou to jen zkoušky, které nás dělají silnějšími a moudřejšími.

Bůh vtěluje duše do těl a dává jim sílu ke zdokonalování. A ještě jim dává svobodu vůle k volbě toho, co chce konkrétní člověk dosáhnout.

— Ale kde je ta hranice, kde si už člověk může být jistý jak správností svojí volby celkově, tak i v přijímání konkrétních řešení? Je to možné poznat? A

kolik utrpení z pocitu svojí méněcennosti a provinilosti bude ještě muset vytrpět?

— Pokus se nebrat to tak vážně, Marto! Nadměrné utrpení z pocitu vlastní hříšnosti a provinilosti člověka svazuje, utlačuje ho jako neúnosné břemeno, nedovolí mu jít dále!

Určitě by nebylo správné vůbec nepocítovat svoji vinu, pokud jsme udělali chybu. Ale, jestliže takové stavy shromažďujeme v paměti, pak si my sami vytváříme utrpení, které vůbec není nutné.

Je rozdíl mezi hříchy z nevědomosti — a hříchy vědomými, které sami sobě tolerujeme, založenými na nedostatku vůle, lenosti, pýše, závisti, chamtivosti, agresivitě... A to, i další hříšné chování negativně ovlivňuje osud člověka, ale — různým způsobem.

Když se člověk vědomě odvrací od Boha — ke zlu, pak jsou obtíže a pokušení v jeho životě nevyhnutelné.

Ale když se člověk s čistými úmysly snaží o poznání — pak při jakýchkoli zkouškách k takovému duchovnímu praktikantovi přichází pomoc od Nebeského Otce!

Žij teď tak, jako když jdeš životem spolu s Ježíšem a každý okamžik se Ho můžeš dotknout svou rukou!

Nezačínej každý den myšlenkami na to, že já musím udělat tohle a tamto, ale láskou k Bohu a ke všem bytostem v Jeho Stvoření! Z této Lásky-Starostlivosti je snadné čerpat síly na velké i malé věci, a přitom se nenechat vtáhnout do "pozemského" víc, než je záhodno!

A mimochodem, teď přece můžeš naučit i Lazara tomu novému, co jsi sama poznala.

A znovu vás prosím: buďte ostražití! Mnozí vás už chtějí zabít — jako svědky neuvěřitelných zázraků, vykonaných Ježíšem! A teď, když už se o Ježíšovi šíří zvěsti u mnohých národů, vzrůstá i síla odporu...

My v nejbližších měsících znovu obejdeme mnohé kraje a na velikonoce se budeme muset vrátit do Jeruzaléma. Ježíš to připomínal jako významný čas... Nevím, co měl na mysli, ale vím, že je to důležité, a proto jsem ti to také pověděl...

... Když mě Ondřej doprovodil, nezdržel se u nás v domě, ale hned příští den se vydal na zpáteční cestu.

Kapitola 9.

Ukřižování a Vzkříšení Ježíše

Před svátkem velikonoce jsem čekala, že znovu uvidím Ježíše a všechny, kdo byli s Ním, — jako naše hosty. Vždyť náš dům byl v Betánii, a to je jen několik hodin cesty od Jeruzaléma.

Všechno v domě jsem umyla a připravila pohoštění tak, jak učil Ježíš: to znamená bez obětovaného zvířete, ale jenom chléb a placky, ovoce, ořechy a zeleninu.

... Velice mě zarmoutilo, že k nám tentokrát Ježíš nepřišel.

Potom mi jeden ze sousedů řekl, že lidé viděli Ježíše s učedníky v Jeruzalémě a že Ho spousta lidu vítala s jásotem.

Teď už chápu, že nás Ježíš nechtěl vystavovat nebezpečí, poněvadž věděl, že v následujících dnech budou pronásledováni mnozí z těch, kdo byli s Ním...

A pak se k nám o Něm donesly klepy, že byl uvězněn Kaifášem a předán do rukou Pontia Piláta. A — že bude soud.

Já a Lazar jsme pospíchali do Jeruzaléma, abychom tam dosvědčili pravdu o Ježíšovi.

Ale, když jsme tam dorazili, bylo už pozdě...

... Pokusili jsme se tedy vyhledat Marii a našli jsme ji u brány římského praetoria, kde už se konal soud nad Ježíšem.

Nechtěli nás tam ale vpustit a vyslechnout.

Marie říkala, že už je všechno rozhodnuto a stanoveno trest.

Poslední naděje na to, že Ježíše osvobodí, se zhroutila: na žádost lidu mohl být propuštěn jeden z vězňů, a byl k tomu vybrán zločinec jménem Barabáš...

Ondřeje a další Ježíšovy nejbližší učedníky jsem tehdy neviděla. Jen jsem se dozvěděla o tom, že se Jan stará o Ježíšovu matku, která byla bez sebe žalem.

Já a Lazar jsme odvedli Marii do domu jednoho z našich vzdálených příbuzných. Ona se už sotva držela na nohách z toho všeho, co prožila.

O ostatních učednících jsem se nedozvěděla nic zaručeného. Ale Jidášova zrada a události, které ji následovaly, byly pro všechny těžkou zkouškou. Z Mariiných slov jsem pochopila, že se teď všichni shromáždili za hranicemi města a rozhodovali se: zdali by v této situaci měli něco dělat pro Ježíšovu záchranu? Vždyť byli svědky toho, že Ježíš Sám svolil, aby Ho uvěznili... A učedníci teď nevěděli, jak mají postupovat: jestli mají nyní hledat smrt spolu s Učitelem — nebo se ukrýt, a později kázat Ježíšovo Učení, k čemuž se po celé ty roky připravovali.

Všichni byli bezradní. Mnozí očekávali, že Ježíš udělá zázrak během soudu nebo popravy, a to že vyřeší všechny pochybnosti. Já jsem se to také domnívala — a to mi dodávalo sílu a naději. Očekávala jsem, že Ježíš učiní pro všechny zjevný zázrak — a že všichni poznají, že On je Božský! A pak už nikoho ani nenapadne o tom pochybovat, a nastane vítězství Božské Spravedlnosti!

Pokoušela jsem se alespoň trochu utěšit Marii, které bylo mnohem hůře, nežli mně.

Ona neplakala. Ona jen dlouho mlčela, velice dlouho... Zdálo se mi, že už jen chvíli — a ona prostě opustí svoje tělo...

Až po delším čase mi řekla:

— Marto, jak je tohle možné?! Toho, Koho ještě včera nazývali Bohem a vznášeli Mu chválu, — Toho dnes ti samí lidé uráželi zlými slovy a odsoudili na strašnou smrt...

Ó, Marto! Cožpak Ho popraví?! Všechny ty davy lidí, které Ho vynášely a nazývaly Spasitelem — vždyť oni — dnes požadovali, aby Ho zabili jako zločince a darebáka?! Oni si přáli Jeho smrt; křičeli "Ukřižovat!". Jak je to možné?! Dokonce ani Pontius Pilát, ten Říman, nevidí Ježíšovu vinu a chtěl Ho propustit... U soudu se jen několik lidí odvážilo dosvědčit Pravdu! Ale falešných svědků tam přivedli mnoho! A nás tam ani nevpuštěli!...

A potom se Ježíšovi posmívali!... Dali mu na hlavu trnový věnec a vykřikovali, že je to místo královské koruny!... Ale vždyť On nikdy neřikal, že touží po moci a pozemských královstvích! O Království Božím — byly všechny Jeho řeči! A strážé — bičovaly Jeho tělo! A z davu přilétaly kameny!...

Oni ve své hlouposti a slepé zlobě nevědí, že má každý před Bohem odpovědnost za všechno, co říkal, za všechno, co vykonal

A tak tedy — bude poprava... Už je to rozhodnuto...

Nedokážu to snést!... Ať mě zabijí spolu s Ním!

— Neboj se, Marie! Však víš: On může všechno! A On jim všem ukáže Sílu a zjeví zázraky! Stane se to přede všemi, až se jich shromáždí tisíce...

— Ano, vím že On tohle dokáže... Ale nyní tu Sílu nepoužil, aby se Sám zachránil...

Já jsem pochopila, že se něco strašného stane už před několika dny... Kdybys Ho viděla, jaké měl tu noc oči!...

Tehdy jsem se náhle v noci probudila, a Ježíš vedle mě nebyl...

Znepokojilo mě to, a vydala jsem se Ho hledat.

Uviděla jsem Ho.

Ježíš byl sám. Seděl nehybně — tak nehybně, že bylo těžké předpokládat, že v tomto těle je život...

Bylo ticho hvězdné noci.

Tam, kde On přebýval Duší, nebylo místa pro cokoliv pozemského, pro jakékoliv pozemské myšlenky a emoce. On by *Jedním s Otcem* v té *Hlubině*, které se pro mě ještě neotevřela...

Polekala jsem se toho, jak velice už *nebyl zde!*

On se na mě podíval — a Jeho oči byly tak bezedné...

Obvykle z Jeho očí proudily Něžnost a Světlo. Ale v této chvíli jsem uviděla také Věčnost a Nekončnost úplně jiného Bytí...

Když si Ježíš všiml mého znepokojení, řekl tak klidně a všedně:

— Přišel čas... Aby bylo možné vstát z mrtvých je zapotřebí nejdříve podstoupit smrt: tělo musí být odevzdáno smrti.

Ty se nesmíš bát! Vynasnaž se nezapomenout všechno to, čemu ses už naučila!

Máš před sebou ještě práci: poneseš lidem Moje Vědění o Bohu a o Cestě k Němu!

... A potom, jako by se vrátil do tohoto světa, s něžností dodal:

— Pojd'me k ohni, Marie! Je tu chladno, a ty se třeseš, — a objal mě...

... Během několika dní jsem ve všeobecném jásetu, kterým nás tehdy vítali lidé v Jeruzalémě, na tuto epizodu pozapomněla...

Shromáždili jsme se v jednom z domů, — a na tom místě Ježíš řekl, že Ho jeden z nás zradí...

Všichni tím byli tak rozrušeni!...

Každý teď přemýšlel o tom, že nás čekají těžké zkoušky... A že možná nebudeme mít dost sil nebo moudrosti je snést...

Ale později — mluvil Ježíš o zářivé budoucnosti, o duchovních semenech, která už byla zasetá a budou vyrůstat, o práci, která na nás čeká. A mluvil také o tom, že se na naší práci bude podílet mnoho lidí na celé Zemi!

A tehdy se naše srdce zaradovala jako by slavila svátek!...

... Ale potom — před svítáním — Ho v zahradě chytila stráž!...

... Náš Jidáš... Víc ti o tom neřeknu; není v mých silách to pochopit!...

Vojáci s meči a kopími, a dav lidí se přibližovali.

Ondřej, Petr a další naši lidé chtěli o Ježíše bojovat... Ale Ježíš je zastavil.

A dokonce i vojákovi, kterému rána mečem usekla ucho, Ježíš pomohl. Uzdravil ho: ucho mu přirostlo a krvácení se zastavilo...

Chápeš? Vždyť On Sám dovolil, aby Ho odvedli!...

A vojáci se báli, když Ho svazovali, poněvadž On řekl, že kdyby chtěl, byl by okamžitě Velkou Božskou Sílou osvobozen, ale že se Sám vydává do jejich rukou, aby se vyplnila proroctví a všichni se dozvěděli o Síle a Slávě Boha Otce!

— No tak, Marie, však ty sama jsi říkala, že brzy bude všem zjevena Ježíšova Božská Síla!

... Marie se usilovně snažila sjednotit se Světlem Ducha Svatého, poněvadž jen v tomto Splynutí bylo možné přežít tu bolest z myšlenek na nadcházející popravu.

Já jsem se také pokoušela spojit se s Božským Světlem. Dařilo se mi to hůře. Ale já jsem stále ještě věřila v to, že se poprava neuskuteční. A ta naděje mi pomáhala...

... Potom jsme šly spolu se spoustou lidí k místu popravy...

Ohromný dav lidí, žíznicích po té *podívané*, se mi zdál tak velice... podivný...

Vždyť ještě nedávno se oni všichni sbíhali, aby mohli uslyšet Ježíšova slova a být uzdraveni! On jim kázal, léčil je...

A teď všichni ti stejní lidé touží po tom, uvidět, jak Ho budou mučit a popravovat!

Proč tedy nyní nepovstali na Jeho obranu? Vždyť pokud by teď všichni přišli k Pilátovi Pontskému, otrásl by se celý Řím! A popravu by zrušili!...

* * *

Viděla jsem, jak Ježíšovo tělo přibíjeli na kříž...

Stála jsem nedaleko s Marií, Lazarem, Janem, Ježíšovou matkou, a ještě s nemnohými z bližních, kteří se odvážili tu být.

Nebudu to popisovat v podrobnostech: vy všichni to znáte...

Já vás pouze prosím: lidé, žijte tak, aby noví Mesiáši nemuseli něco takového podstupovat!...

... Jak budeme muset žít dále, až Ježíš s námi tělesně nebude?

Ano, o tom jsme občas přemýšleli i dříve... Ale tehdy ještě byla naše budoucnost zahalena zářivými sny...

A my všichni jsme doufali, že když už k nám přišel Spasitel, — pak to znamená, že my všichni *budeme spaseni*. A že On změní život lidí na celé Zemi — On, vyvolený Otcem Nebeským pro tuto velikou Misi!

A to se opravdu do jisté míry i stalo. On změnil — jak nás, tak i mnoho ostatních kolem! A spousta duší na tisíciletí dopředu dostala šanci na uvědomělou přeměnu sama sebe!

Ale ve skutečnosti se to všechno vůbec nedělo tak, jak jsme si představovali... My jsme očekávali ráj na Zemi — ale okamžitě, ihned po Jeho kázání! My jsme očekávali, že bude neprodleně schváleno *Náboženství Moudré Lásky* a že bude nastolena jednota všech národů na základě těchto Božských Vědomostí!

Ale... každý vchází do Příbytku Nebeského Otce pouze sám, po tom, co osobně prošel celou obtížnou Cestu sebeočistění a osobního rozvoje!

* * *

Během poprav jsem pochopitelně na tohle všechno nemyslela.

Až do poslední chvíle jsem doufala v zázrak: právě teď před celým tím davem On zjevně projeví Sílu Nebeského Otce — a všichni uvěří, padnou před Ním k zemi a Pravda oslaví triumf před očima všech! Jen ještě chvíličku — a kříž se rozpadne na prach, a v záři Světla a Moci Ježíš povstane před lidmi a bude svědčit o tom, že je Božský Vyslanec, a že On a Otec jsou Jedno!

Nebyla jsem v tom snění sama, mnozí z Ježíšových oddaných očekávali to samé.

A nejen ti, kdo Ho milovali, očekávali něco nadpřirozeného... Ale jiní se zase posmívali a křičeli: "Copak je: ostatní jsi zachraňoval, a sebe zachránit nemůžeš?"...

Ale stala se hrozná věc. Ježíšovo tělo vyzvedli na kříži, a vedle Něho ukřížovali ještě dva zločince.

Jeden z nich prosil Ježíše, aby vykonal zázrak a osvobodil je... Ale druhý prosil o Království Nebeské a o záchranu duše...

Teprve tehdy, když Ježíš řekl Janovi, aby se postaral o Jeho matku, jsem náhle jasně pochopila, že On tou Božskou Mocí zachraňovat život Svého ukřížovaného těla nebude...

Zdálo se mi, že se čas zastavil... Všechno to, co se dělo, bylo mimo mého chápání!... Ani jsem nevěděla, jestli mám o něco prosit Boha!...

... Lidé, kteří se už do sytosti vynadávali na strašnou podívanou, se začali rozcházet...

Ale i sama příroda byla znepokojena tím neuvěřitelným zločinem, zdálo se, že přišel konec

Světa... Shlukly se mraky... Vedro a dusno zesílilo... Začala bouře bez deště... Blesky osvětlovaly oblohu ohnivými záblesky... Burácení hromu otřásalo vzduchem... Třásla se i samotná země...

A tehdy se mnohých zmocnil strach: "Co když tu teď opravdu zabíjíme Syna Božího, Mesiáše?". A mnozí běželi pryč v panice...

Já už jsem ani nebyla schopna dívat se na to, co se dělo...

... Náhle jsem na sobě pocítila Ježíšův pohled — takový ten Jeho obvyklý, pokojně laskavý pohled z veliké *Hloubky*. On nám všem — z kříže — dodával odvahu...

A bylo vidět Veliké Světlo, do Kterého On odešel. A my jsme zůstali...

... Začalo velice silně pršet.

Lazar nás požádal, abychom se ukryli v domě člověka, jménem Josef, který nám nabídl svou pomoc. Teď půjde on a ještě několik vážených lidí požádat Piláta Pontského, aby jim dovolil vzít Ježíšovo tělo a pohřbít ho podle zvyků. Ten Josef byl připraven poskytnout na to pohřební hrobku, vytesanou ve skále pro něho samotného.

* * *

Na předpovědi o možnosti *vzkříšení* jsme v těch dnech pozapomněli. Ani jsme se už nespolehali na cokoli ze všech protichůdných proroctví starověkých písem...

Už jsme věděli, že Pilát Pontský dovolil Josefovi vzít Ježíšovo tělo, sejmuté z kříže, a uložit ho do pohřební hrobky. A že to bylo uděláno.

Třetí den brzy ráno vzala Marie myrhu a kadidlo, a řekla:

— Půjdu dát Ježíšovu tělu co se sluší a patří. Třebaže — teď už — není nic víc, než svlečený oděv...

Ale potom — budeme pracovat dále tak, jak nás to On učil. Vždyť, pokud nebudeme pokračovat v Ježíšově Díle, k čemu by to pak všechno bylo?... Jestliže dokonce ani my, Jeho nejbližší přátelé, v sobě nedokážeme udržet Nebeské Světlo, znamená to, že všechno, co On vykonal, bylo marné!

My víme o Jeho Jednotě s Otcem, o Jeho Majestátu Dokonalé Duše! Budeme tedy usilovat o to, abychom se Mu podobali

... Marie se přichystala a odešla k jeskyni, vytesané ve skále, kam pochovali Ježíšovo tělo. Jan, Petr, já a ještě několik žen jsme Marii doprovázeli.

Když jsme se přiblížili, uviděli jsme, že je vchodový kámen odvalen a že Ježíšovo tělo není uvnitř jeskyně.

Několik vojáků stráže, kteří k nám přišli, nám řeklo, že před ránem bylo v jeskyni Světlo, potom se s rachotem odvalil kámen, zakrývající vchod, a ukázalo se, že je jeskyně prázdná. Jejich druzi už spěchali k Pontiovi Pilátovi se zprávou o tom.

Petr a Jan vešli dovnitř a rozpačitě se dotýkali látky, do které bylo předtím zabaleno tělo. Potom oni a ženy odešli nazpět, aby pověděli ostatním o tom, co se přihodilo. Ale já a Marie jsme tam zůstaly.

Marie se zamýšlela obrátit k Bohu — a ponořila se do hlubokého Splynutí.

Dva svatí Duchové — v mužských Podobách sestávajících z Božského Světla, velcí jako desetinásobek lidské postavy, se objevili před našima

očima. Jejich Obličej zářily Něžností a Jejich Božské Ruce nás objímaly. Starostlivost a Klid vyzařovaly z Jejich majestátních Postav. Promluvili k nám:

"Radujte se! Ježíš vstal z mrtvých! Nehleďte Jeho mrtvé tělo: On je živ!"

... Marie mi řekla, že tu chce ještě nějakou dobu zůstat, aby se Jich zeptala na Vůli Boha ve vztahu k nám: na to, jak bychom měli žít dále...

* * *

Když mě Marie po chvíli dohonila, s velikou radostí mi vyprávěla, že viděla Ježíše, Který — skutečně vstal z mrtvých! Tohle jsou její slova:

— Prosila jsem ty Svaté Duchy o to, abych mohla uvidět Ježíše. A náhle — On přišel ke mně Sám! Ne, nemysli si, že jsem viděla jen nehmotného Ducha! Ne, také i Jeho tělo bylo živé, vzkříšené! Já jsem se Ho dotýkala!

On mi řekl:

"Co se divíš, Hvězdičko Moje, jako bys nevěděla o Mojí Lásce a o Mojí Síle?"

Ano, lidské tělo se může přeměnit do Božského Stavů.

Ano, Já se teď mohu v tomto Stavě objevovat na jakémkoliv místě a v jakémkoliv čase."

A On mi ještě řekl, že bude přicházet znovu a bude mluvit se všemi Jemu oddanými učedníky!

A potom Ježíš zmizel, doslova se rozplynul v průzračnosti vzduchu.

... A Marie šla rychle oznámit tu radostnou zprávu všem ostatním.

* * *

O něco později Ježíš přišel i ke mně. Byla jsem tehdy v domě sama.

Ježíš přede mnou zjevil Nekonečnost Božského Království, Jeho lásku, Něžnost...

V této Lásce jsem... doslova roztála!

Právě jsem chtěla Ježíšovi projevit svou radost ze setkání a vděčnost... Ale zmocnil se mě takový Klid, že myšlenky a slova zmizely... Zůstal jen Bůh, Který je Věčný a Nekonečný, Který je přítomný všude v *Hlubině* a Všechno ovládá! Nikdo a nic nemůže uškodit tomuto Oceánu Klidu a Něžnosti, Lásky a Majestátní Síly! V Něm je Zdroj všeho viditelného i neviditelného!

Ježíš se znovu přiblížil a pronesl: "Tohle je tvůj opravdový Domov, Marto! Je to Domov Všeobecný, Království Nebeské, kde Já čekám na vás všechny, Moji milovaní!"

... Ale uplynulo ještě mnoho let — nežli jsem se naučila samostatně vcházet do té Jednoty a pevně žít v úplném Splynutí s Otcem Nebeským.

Kapitola 10.

Martiny Rady a Ponaučení

Po Svém Vzkříšení Ježíš odvedl mnoho Jemu blízkých učedníků do jiných zemí k mnohým národům. Nyní je známo jen málo o jejich apoštolské práci.

A ti, kdo ještě nebyli dostatečně připraveni k takovému Sloužení, žili v odlehlém údolí mezi horami a učili se, a přitom si vzájemně pomáhali.

Já jsem dlouho žila mezi těmito, mě velice drahými, lidmi: byla jsem jim sestrou i matkou, připravovala jsem jídlo, léčila nemoci, pomáhala jim v osvojení těch Ježíšových lekcí, které jsem se naučila sama.

Ježíš na tomto místě býval často: někdy — ve hmotné Podobě, ale mnohem častěji byla Jeho Přítomnost jen nemateriální.

Jednou nám vysvětlil, co se s Ním dělo:

"To tělo, ve kterém jsem vstal z mrtvých a které teď vidíte, je naprosto nezávislé na světě hmoty.

Ale Božskou Sílu používá Mesiáš jen k tomu, aby vykonal Svoji Práci, kterou Mu uložil Nebeský Otec, — a ne k tomu, aby si usnadňoval Svůj život na Zemi.

Tento hmotný svět byl stvořen kvůli tomu, aby duším umožnil přibližovat se k Dokonalosti prostřednictvím rozvíjení lásky v sobě a překonávání těžkostí."

Ježíš tomu učí i nyní. On učí — přeměně všeho, co je v duši, — v čistou, mírnou, něžnou lásku! Ona se rozvíjí, jako poupě kvítka, — v duchovním srdci. Přičemž se takové kvítky pozemské lásky musejí v každé duši rodit a rozkvétat mnohokrát — před tím, než dozraje Kvítek Lásky Nebeské, přinášející Božské Plody! A až potom může ta Láska získat Sílu Otce Nebeského!

Jinými slovy, duše se musí v potřebné míře přeměnit — aby Bůh mohl jejím prostřednictvím přinášet pomoc dalším duším.

Na závěr chci zdůraznit, že člověk doopravdy v sobě může překonat smrtelnost — a dosáhnout Nejvyšší Nesmrtelnosti v Království Nebeském! A právě tak se uskutečňuje Jednota s Prvotním Vesmírným Vědomím!

Právě proto, aby nebylo Boží Učení ve vztahu k lidem během staletí zapomenuto, — také přicházejí na Zemi Jeho Vyslanci. Oni ve Svých pozemských životech vykonávají hrdinské činy, aby měli hledající lidé vždy možnost dozvědět se o Vyšší Cestě a následovat ji.

* * *

Doufám, že se mi nyní také podařilo povědět lidem něco nového o Ježíšovi — o tom, co jsem sama viděla a slyšela, a proto to vím jistě.

Také bych ve vás chtěla probudit tu hloubku a sílu emocí lásky k Ježíšovi, která umožňuje otevřeně a jasně uvidět všechno nadbytečné, existující v sobě-duši, — na podkladě Ježíšova Světla.

A když se duše očistí, — pak je pro ni snadné žít s Bohem!

Toto Evangelium není jen další převyprávění událostí, které se staly na Zemi před dvěma tisíci let. Ale je to jedna z možností skutečného setkání s Ježíšem.

A toto Evangelium je také další Poselství Jeho Lásky k lidem na všechny časy!

Můžeme vejít do Ježíšovy Lásky, stát se Jí — a poznat, že Pramen tohoto Božského Světla nikdy nevyschne! On je pro každého, kdo přijímá duchovním srdcem a poté dává druhým jeho Lásku!

Ve svém životě musíme neustále následovat Jeho Učení!

Jestliže jsme se jako duše očistili a otevřeli se Bohu — pak Duch Svatý naplňuje Světlem jak naše duše, tak i těla!

Neste do světa Poselství Božské Lásky — svými životy!